

БОРБА®

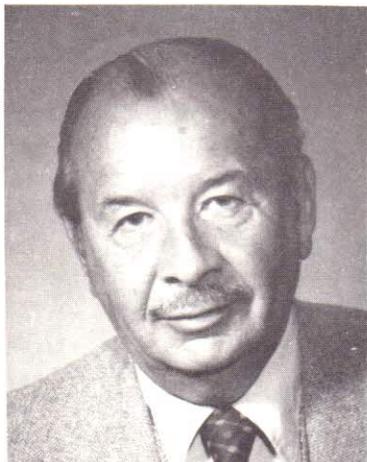

*The Monument on the Balkan Mountains, Bulgaria, at Shipka Pass, in commemoration of the epic
Liberation Battle of the Bulgarian Opolchenzi - 1878*

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

MARCH 1985

На 29 Мартъ 1985 година навърши една година отъ смъртта на Д-ръ Георги Паприковъ, председателъ на Българския Националенъ Фронтъ и дългогодишенъ редакторъ на списание "БОРБА".

Въ своята дългогодишна обществена дейностъ, отдадена на България, той остави неизлечими следи всрѣдъ националната българска младежъ и студентство отъ миналото въ Родината ни. Още въ младитѣ си ученически и студентски години, Д-ръ Паприковъ се нарежда въ националнитѣ борби на българската младежъ. Като представителъ на Българскитѣ Национални Легиони взима ржководно участие въ ежегоднитѣ Ньойски акции, които самия той така добре описва въ статията си "Долу Ньой", "Борба", 1980 година.

Чрезъ своята дейностъ въ дружеството за Противовъздушна отбрана той устоя на комунистическитѣ пристѣпни да завзематъ тази организация.

По-късно, въ емиграция, заслугитѣ на Д-ръ Паприковъ въ борбата срещу комунизма за свободата на България сж неоченими. Тази борба той издигна въ върховно задължение и благородна задача. За "Дълото" той не жалѣше ни време, ни срѣдства. Съ вроденитѣ си качества на лидеръ и общественикъ, като редакторъ на "Борба", Д-ръ Паприковъ издигна списанието на завидна висота, припозната като изразителъ на цѣлокупната българска национална емиграция.

Въ своитѣ многобройни статии и слова той очертаваше пѣтя на борбата, издигаше самочувствието на изгнаницитѣ и ги подтикваше къмъ дейна служба за Родината. "Да се наричашъ емигрантъ, това е гордостъ ! Емигрантитѣ сж хората, които се борятъ за свобода и правда на поробената Родина", писа той въ една отъ уводнитѣ си статии, а за самозабравилитѣ се пипала на поробителя добавя: - "Па да не се забравя, че гдето дума не помага, тамъ играе и тояга !"

Въ първата си уводна статия като Председателъ на БНФ, Д-ръ Паприковъ посочи целта и задачитѣ на Организацията: "Целта остава вѣчна и неизмѣнна...: освобождението на нашата Родина отъ комунистическото иго и създаване на една свободна, независима и правова държава въ етническитѣ граници на народа ни." Постигането на тази целъ засенчваше всички лични или групови стремежи. Знаменателенъ е повикътъ му къмъ емиграцията, отразяващъ неговия характеръ, пълненъ съ толерантностъ къмъ всички емигранти, любовъ и чувство за отговорностъ къмъ Родината:

"Заявявамъ и повтарямъ: никога не ще отхвърлимъ подадена ржка отъ наши братя въ изгнание и никога не ще пречимъ да се избератъ наши лидери, най-достойнитѣ и най-преданитѣ къмъ дълото между насъ. Вървамъ, че разумътъ и патриотизмътъ ще наддълбятъ, щомъ се касае до свещенната борба за свободата на нашата Татковина, така изстрадала, притиснатата, така осиромашела и така нещастна. И дано Богъ помогне всинца ни да преодолѣемъ всички пречки въ името на България !"

Животътъ на Д-ръ Паприковъ, завършилъ така неочаквано, бѣ изпълненъ съ творчески идеи и начинания. Всестраннитѣ му познания и интереси - въ областта на българската литература и история, военното дѣло, филателия, нумизматика - оставиха забележителни колекции, гордостъ за всѣки българинъ.

Трудътъ му върху библиографията на българската емигрантска литература, плодъ на дългогодишни изследвания, събиране и подреждане, е неоченимъ, както по съдържанието си, така и по значение за бъдащитѣ поколения, а събранитѣ имена на хиляди и хиляди българи, жертви на червения тероръ въ Родината сж едно вѣчно обвинение за комунистическитѣ престъпления.

Паметникъ на Д-ръ Паприковъ сж неговитѣ дѣла-паметникъ изграденъ приживѣ, който и най-изкусния скулпторъ не би могълъ да съгради. Предъ него ние се прекланяме съ смирение и гордостъ въ деня на годишнината отъ смъртта му.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА**БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.**

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O.Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основателъ
† Д-ръ Георги Паприковъ - РедакторъРедактира Комитетъ
Редакторъ: Драгомиръ Загорски

Година 34, брой 1.

Нижна деветдесета

Мартъ 1985

НАЧАЛОТО НА КРАЯ!Д-ръ Иванъ Дочевъ
Почетенъ Председателъ на Б.Н.Ф.

"Марксизъмът е остаряла идея, която не може да отговори на днешните изисквания за модернизиранието на нашата страна"

"Марксъ умръ преди 100 години. Неговите идеи сж цълъ въкъ остарели"

"Състоянието на нъщата от времето, когато той /Марксъ/ посочи като мотивировка за своите идеи, сж вече коренно промънени. Неговите идеи от онова време не сж вече подходящи".

"Сяществува много нъща, които Марксъ Енгелсъ и Ленинъ никога не опознаха и съ които никога не сж имали контактъ. Ние не можемъ да разчитаме, че ако следваме идеите на Марксъ и Ленинъ, ще можемъ да разрешимъ нашите проблеми въ днешното модерно време."

Казаното по горе не сж наши мисли или заключения, това сж точни цитати отъ уводната статия, озаглавена "Марксизъмът е мъртавъ", публикувана на 7 Декемврий 1984 година въ вестникъ "Народенъ Всъкидневникъ" излизащъ въ Пекинъ, като официаленъ органъ на китайското правителство.

Споменатата публикувана статия въ официалния органъ на китайското правителство, преследва целта да оправдае и подкрепи новата политика на китайския премиеръ Денгъ, който отрече идеите на Марксъ и догмите на Мао и който осуди така наречената Културна Революция проведена преди 20 години в Китай.

Новата политика, водена отъ днешното китайско правителство, позволява свободна търговия, дава голъма автономия на индустрията, въведе системата за възнаграждаване извънредния трудъ на работниците и откри възможностите за инвестиране на чужди капитали.

Китай бже най-ортодоксалния последователъ на идеите на Марксъ. Днешната политика на страната представлява 180 градуса завой отъ идеите на Марксизма и се приближава до политиката на Западния Свободенъ Свътъ.

"Марксизъмът е мъртавъ!" - Това не е само заглавието на една статия, това е истината относно Китай, като се вземе подъ внимание разволя на събитията отъ последните нколко години.

Комунистическите управници въ Москва, въ София и въ другите сателитни страни, когато разискватъ политическото положение въ тъсенъ кръгъ, между тхъ, при "затворени врата", признаватъ, че становището на Китай, по отношение на марксизма е правилно но т нматъ изборъ. За да задържатъ властта си, т трбва слъпешката да следватъ и се придържатъ къмъ идеите и принципите на марксизма, независимо отъ интересите на тхните собствени страни и народи.

Насъ, на първо мство ни интересува положението въ България. Какъвъ е баланса отъ 40 годишното комунистическо управление?

Катастрофа и пълен банкрут !

Неизброими сж примѣритѣ, които могат да се дадат, за да се потвърди заключението, че комунистическият режим въ България е катастрофиралъ и банкрутиралъ.

Преди комунизма, България произвеждаше земеделски продукти два пѣти по-вече отколкото бѣше необходимо, за да се задоволятъ вътрешнитѣ нужди на страната. Ние изнасяхме за Сръдна Европа голѣми количества отъ плодове, пулпове, млѣчни и месни произведения, зеленчукъ и пр. и доставяхме всички необходими намъ индустриални произведения и машини. Сега земеделското производство не може да задоволи дори вътрешнитѣ нужди. Хората и днесъ, следъ вече 40 години комунистическо управление, продължаватъ да се нареждатъ на дълги опашки предъ магазинитѣ за да получатъ /ако не се свърши преди да дойде тѣхния редъ/ най-необходими продукти, даже и домати. Пъленъ стопански банкрутъ.

Комунистическата политика за индустриализиране на страната се провали напълно. Народътъ плаща загубитѣ по некомпетентното и нерентабилно строене на всевъзможни заводи. Това разстрои изъ дъно неговото икономическо положение, като изкуствено поддържа заводитѣ да продължаватъ да работятъ за да прикриватъ пълния банкрутъ на индустриалната политика.

Българската валута - днешния червенъ

левъ, не струва въ чужбина дори колкото цената на хартията, на която е напечатанъ. Приема се на безценица вътре въ страната, а магазинитѣ съ вносни стоки продаватъ срещу чужда валута. Съ други думи - пъленъ финансовъ банкрутъ.

Въ Свободния Свѣтъ, днешна червена България, се ползува съ името на държава, въ която нѣма човѣшки права, нѣма обективно правосъдие, нѣма свобода на убежденията, нѣма свободна преса, нѣма свободни избори, - държава съ режимъ на сатрапия и диктатура, държава, марионетка въ рѣцетъ на Москва, която се използва за провеждане международни саботажни и тероризмъ.

Това окаяно положение, въ което се намира днешна комунистическа България, както и другитѣ комунистически страни се дължи на факта, че тѣ следватъ и прилагатъ идеитѣ и принципитѣ на марксизма.

Китай прѣвъ намѣри сили и куражъ да признае истината и направи завој.

Това, което става въ Китай е НАЧАЛОТО НА КРАЯ на комунизма !

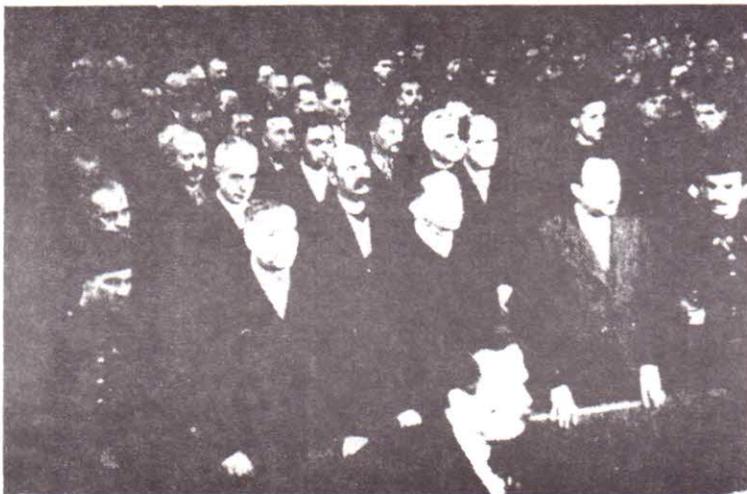
Не е имало презъ вѣковетѣ, нѣма и сега, човѣшка сила която да спре или промѣни хода на "КОЛЕЛОТО НА ИСТОРИЯТА".

Подъ натиска на суровата действителностъ на живота, провалянето на комунистическитѣ режими е само въпросъ на време !

Скорашниятъ край на комунизма е неизбеженъ !

КЪРВАВИЯТЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ 1945 - 1985

На 2 Февруарий 1945 година българскитѣ комунисти извършиха едно престѣпление, нѣмащо равно на себе си въ историята на Българския Народъ, по замисълъ, жестокостъ и продажно покорничество къмъ една чужда сила.

Българо, за тебе те умрѣха,
една бѣ ти достойна зарадъ тѣхъ,
и тѣ за тебъ достойни, майко, бѣха !
И твое то име само катъ мълвѣха,
умираха безъ страхъ.

Българскитѣ регенти,
министри и народни представители
съ спокойствие и гордостъ изслушватъ
смъртнитѣ си присъди.

Отъ както милиардниятъ Китай решително обяви, че нейния социализъмъ не ще бжде повече... "подълба на сиромашия и мизерия" и окончателно отхвърли диктаторския моделъ на Сталинъ и Мао, редица други народи сателити на СССР - тихомълкомъ се оглеждатъ и търсятъ пролука за да се измъкнатъ и тръгнатъ по пътя на обективнитъ икономически закони. Това явно се тълкува отъ факта, че не само румънскиятъ председателъ Чаушеско шета изъ западнитъ страни. По неговъ теркъ прави същото и унгарския му колега. Всеизвестни сж напънитъ на Източна Германия за уединяванетоъ съ западнитъ имъ братя. На обща кръгла маса разговарятъ и дветъ корейски правителства. Поляцитъ станаха пословични съ борбитъ имъ чрезъ католическата църква да преминатъ подъ крилото на западната демокрация и т.н.

Идеолозитъ на комунистическия интернационалъ, лидеритъ на Маркс-Лениновитъ теории, диалектицитъ при ЦК на КПСС въ Москва, Амбарцумовъ и Бугаевъ, официално вече полемизиратъ и публично си задаватъ въпроси дали политическитъ и стопански кризи въ СССР и сателитнитъ държави /членки на Варшавския пактъ/ се дължатъ на социализъмъ погръшно разбранъ, тълкуванъ, насилванъ или на партията и гръшкитъ извършени отъ нея ?

Е.А.Амбарцумовъ, специалистъ за социално-политически развой въ СССР и социалистически държави, публикува въвъ "Въпроси на историята" своя теза, анализирайки положението отъ Кронщадскитъ размирици въ Русия отъ 1921, презъ събитията въ Унгария, Чехия и Полша, че тъ се дължатъ и сж последици на партийни ръководства, застанали срещу интереситъ на работническата маса...

Това много прилича на нашенската... "Като ти думамъ дъще, същай се снахо!" Недвусмисленно мастития Амбарцумовъ засъга величията отъ Централния Старопиталъ въ Кремль, станали причина за мизерията на надъ двеста милионния народъ.

Той се базира на стопанско-икономическото изоставяне на Армения, Азърбайджанъ, Узбекистанъ, Грузиния, Молдавия и други, станали причина за провеждане на тъй наречения "Идеологически пленумъ" презъ 1983 година, юдето техници и инженери, агрономи и лъкари, предпочитатъ изгоднитъ професии: готвачи, бижутери, фризьори и т.н., даващи имъ по гоъма възможность да работятъ и... частно.

Макаръ срещу неговата теза да се изправя Е. Бугаевъ /чрезъ статия въ "Комунистъ"/ обвинявайки своя колега въ изневъра на Ленинизма и обидно му подмята за ненаученъ подходъ. Хората следящи двубоя ясно разбиратъ, че "горе" ледоветъ се пропукватъ...

Отражение на такива недомтъвки и книжни престрелки се получава въ сателитнитъ на СССР държави и на свой редъ по-младитъ поколѣния тълкуватъ и надигатъ вече глави.

Не прави изключение и българския народъ. Уморенъ отъ залъгалки за социалистическо благоденствие, целящъ да се измъкне отъ своята "мизерия въ разкъш" /новото име на реаленъ социализъмъ/ прояви по твърде оригиналенъ начинъ неприязнеността си чрезъ редицата атентати презъ августъ и септемврий 1984 година.

Взривни заряди сж експлодирани въ Русе, Варна и Бургасъ, по пристанищата, юдето чужденци могатъ да видятъ лично съ очитъ си и разнесатъ по свѣта отношението на българитъ спрямо режима. Експлозивъ е взривенъ и въ началото на септемврий въ градъ Пловдивъ, на централната гара въ периодъ, когато чуждестраннитъ фирми транспортиратъ търговскитъ си експонати за Международния мостренъ панаиръ.

Този септемврийски експлозивъ великолѣпно изтълкуванъ отъ очевидци въ голѣмитъ ежедневници въ Италия на 22.IX. м.г. както и въ Франция и Германия е символизиралъ "голѣмата радостъ на пловдивчани" по случай 40-та годишнина на 9. септемврий !

Панаирджийския режимъ не успѣ да прикрие този актъ на умраза чрезъ шумни пресилени девето-септемврийски манифестации въ града.

Тъзи и редица атентати изъ различни градове на страната, не сж внушени и ни най-малко не сж съ участието на емиграцията си. Народътъ не чака и не се вдъхновява отъ външни обещания. Изглежда, на нашенцитъ вече имъ е дотегнало и отъ наметнатото разколничество всрѣдъ нѣкой емигрантски групировки и затова сами сж поделели инициативи.

Дерзайте българитъ !... "Помогни си самъ за да ти помогне и Богъ !"

Да. Ледоветъ наистина започватъ да се разпукватъ.

Времената се мѣнятъ и нашъ дългъ е да вървимъ съ времето.

Д-ръ И. Непоменовъ

По случай четиридесет години комунистическо управление в България в вестник "АВС", излизащ в Мадрид, на 9 Септември 1984 година, беше публикувана статия от Н. В. Цар Симеон II под заглавие "Безрадостна годишнина".

Поради големия интерес към статията от страна на българската емиграция, предаваме съдържанието в български превод.

БЕЗРАДОСТНА ГОДИШНИНА

Тъзи дни в България се чествува четиридесетгодишнината - 9.IX.1944 год. от преврата, който бе началото на края на монархията и, естествено тази толкова предопределяща дата ме подтиква на размисъл. По онова време България, въпреки че се видя преотстъжена на Сталин от Рузвелт, излезе от световната война сравнително неосетена. Макар и да се бяхме присъединили към Остята, ние не бяхме воювали; Цар Борис не се беше поддал на натиска да изпрати войски срещу СССР на Източния фронт и, макар и бомбардирана от американската и английската авиации, страната щеше бързо да се съвземе. Съвременит комунистически истории, обаче, се стремят по всякакъв начин да представят монархията като главен виновник за злините от войната, като че ли в края на 1944 година България беше превърната на пепел. Съсем друга е истината, както често се случва в бесплодния свят на официалната лъжа: Цар Борис се присъедини към тристранния пакт, защото от своя страна СССР вече беше подписал прочутото съглашение Рибентроп-Молотовъ. Така че, Цар Борис предпази своя народ от едно възможно съветско отмъщение и едновременно - отстраняваше възможността България да бъде смазана от войските на Третия Райх, както стана с Полша. Това е основна точка в разбирането на българската политика по онова време.

Вследствие на замъгляването от годините, както казваше един прочут политик и мой приятел, и след четиридесет години нестихваща пропаганда, споменатото противоконституционно узурпиране на властта, осъществено изключително благодарение на съгласуваното нашествие на съветските войски идващи от Румъния, прераствана на епична народна революция, в някакво си възстание на масите с алегорични видения на шурмувания на Двореца... След четиридесет години субективно осведомяване, няколко изолирани партизански групи, обучени от СССР и снабдени с въоръжение най-вече от английската авиация, станаха легендарни армейски отряди, които, да си послужим с официалния жаргон, разстроили "монархо-фашистките сили".

Четиридесетте години на власт, които БКП чествува днес, започнаха, както го изисква марксизмът, с хиляди разстрели (налице са официалните списъци на осъдените и изчезналите между 1944 и 1947 години) наред с всеизвестните прелести на една драстична сталинизация, на която бях свидетел, нали бях принуден да напусна страната две години след преврата. Проведени бях драконови парична и аграрна реформи, включващи и лагери за принудителна работа (110 в алогей си през четиридесетте години, според данни на Амнести Интернешъналь). Появиха се и петилтъките, както брутално наложени, така и отмънени.

За щастие, времето лъкува всичко и днес Народна Република България може да излага на показ постиженията си. Но на каква цена, се питам. Това е друг въпрос, особено когато се има предвид, че за известни режими целта оправдава средствата.

Ако говоря за толкова трагични обстоятелства с сравнително спокоен тон, то е да не би читателът, - комуто, колкото по-умен, толкова по-малко думи трябва да помисли, че ще заплача или разкаже тъжната история на изгнанника. Това не е моето намерение. Без желание да полемизирам, нито дори да критикувам, искам само да опровергая някои лъжи, които могъщата пропагандна машина се мъчи да ни втъпни. Противно на природата ми, днес няма да мълча, още повече, че картезианското ми възпитание не ми позволява да приема детински опростявания.

Признавамъ, че като българинъ щѣхъ да се присъединя къмъ праздничната атмосфера, която София се опитва да придаде на тази годишнина, защото вѣрвамъ, че народъ, който не тачи своето минало, на малко друго може да се надѣва, и защото винаги съмъ живѣлъ съ България, скъпана въ сърцето ми, работейки за нейно добруване и за това на моя народъ. Монархия или република - не е това, което ме тревожи и на драго сърдце, повтарямъ, щѣхъ да се присъединя къмъ праздненствата, ако у насъ имаше свободни избори, Народно Събрание отразяващо истинската воля на народа, политически партии (за да бѣда то чень, нѣкоя друга извънъ Земеделската Партия, която е неофициалното огледало на БКП и чиято единна избирателна листа хвърля и върху нея съмнение относно нейната демократичностъ) и, накрая, ако всички мои съотечественници имаха паспортъ, за да пътуватъ въ чужбина.

Както всички, и ние българитѣ имаме недостатѣци, но сме работливи и за четиридесетѣ години отъ втората свѣтвна война, безъ съмнение, щѣхме да постигнемъ много повече отъ това, което едно трмаво и непромѣнящо се управление, по нѣкога дори наложено отъ чужбина, е направило. Нашитѣ ръководни срѣди ставатъ смѣшни като упорито сравняватъ остарѣлитѣ статистически данни отъ 1939 година съ днешнитѣ, стремейки се по този начинъ да докажатъ феноменалния напредѣкъ на марксистическото стопанство. Измамата е още по-нескопосана като погледнемъ развитието въ странитѣ отъ европейската икономическа общностъ или въ САЩ. Не малко наивни читатели и чуждестранни туристи въ България сж били заливани отъ потопа на подправени цифри.

Истината е красноречива и въ честъ на тази истина трѣбва да признаемъ значителнитѣ усилия на българското правителство въ областъта на образованието. Положиха се усилия и въ рационализиране на земедѣлието, за да се приспособи къмъ съвременнитѣ срѣдства за експлоатация, (по мое време страдахме отъ крайно разпокъсаното дребно земедѣлие), макаръ че и въ тази областъ днешното тягостно управление, снижи производителността.

Въ нѣкои клонове на индустрията - нефтохимията, машиностроенето и приборостроенето - постигнатото е наистина внушително, но лично азъ продължавамъ да бѣда убеденъ, че при една икономика на свободенъ пазаръ, равнището на постигнатото щѣше да бѣде много по-високо.

Не знамъ дали преживѣното страдание е причината да мисля, че изгнанието е еднакво мъчително и за единъ лѣвичаръ, и за туй се отождествявамъ съ казаното отъ наскоро починалия писателъ Анхель Мария де Лера, че многото преживѣно страдание го е направило по-схващащъ и по-толерантенъ. Може би за това откликвамъ на всичко българско и твърдо вѣрвамъ въ умѣреностъта и ненасилието, вѣрвамъ въ една единствена целъ - благо на Отечеството, съ главно О. Затова ми е мъчно, когато видя името на България заплетено въ тъмни - дано измислени - конспирации, като римската или обмѣната на упоителни вещества, за оръжие и обратно. Наистина е угнетително, че страна като нашата, съ тринадесетъ вѣковна писмена история, съ внушителни исторически паметници, съ богата литература, се отождествява съ Содомъ и Гомора на сензационенъ романъ. Тежката отговорностъ за това ще трѣбва да падне върху нѣкой !

Това сж размислитѣ, съ известни отклонения отъ темата, на които ме наведе една годишнина, чувствувана въ неестествена атмосфера. Въ края на краищата, моятъ Народъ и азъ щѣхме да празнуваме съ искренна радостъ, ако днесъ българитѣ се радваха на сжщата свобода, която иматъ испанцитѣ, безъ да гледаме по-далечъ.

Царъ Симеонъ II е роденъ въ София на 16 Юний 1937 година. Кръстенъ въ Православна църква отъ родоначалника на българското войнство Генералъ Данаилъ Николаевъ. Царъ Симеонъ, бѣ принуденъ отъ комунистическия режимъ да напусне България презъ 1946. Понастоящемъ той живѣе въ Мадридъ. Жененъ за Маргарита Гомесъ Асебо и Сенуела, отъ която има четири сина и една дъщеря:

Кардамъ - роденъ на 2 Декемврий 1962. Кирилъ - роденъ на 11 Юлий 1964 год.
Кубратъ - роденъ на 5 Ноемврий 1965. Константинъ-Асенъ - роденъ на 5 Декемврий 1967 и Калина - родена на 19 Януарий 1972 година.

ЛЮБИТЕЛСКИ УРОЦИ ПО БЪЛГАРСКА ИСТОРИЯ

Историята не е била история
ако не казва истината, както
от друга страна, никой не е имал
трайна печалба от заблуденията,
съ които е билъ храненъ.
Проф. Петър Мутафчиевъ

Попадна ни под ръка, изданието на Българската Академия на наукитъ - "История на България", т. - 1., под редакцията на редица известни преподаватели и сътрудници към института за история при това висше учебно заведение.

Веднага бие на очи, какво въ гореспоменатия трудъ на високо уважаемитъ господа професори, съществуватъ тенденции за умаловажаване, пропускане, дори преувеличаване на известни сведения. Целта на авторитъ, повлияни отъ идеологически предразсъдъци и внушения, е да покажатъ предъ читателя нови концепции за исторически събития у насъ въ миналото, съгласно марксистката диалектика.

Цѣлата книга е изпѣстрена съ терминология, прекопирана отъ нѣкой "лъвичарски" журналъ. Цитираме жаргона, употребенъ отъ тѣзи преподаватели при университетската катедра: - "класова солидарностъ, класова борба, протестъ срещу експлоататоритъ, буржоазията, и подема на селскитъ маси", който материалъ студентитъ биха очаквали да намѣрятъ въ съдържанието на предизборенъ социалистически манифестъ, а не въ четиво по сръдновѣковна история.

Нѣма нищо по-скучно отъ една монотонна историческа хрестоматия съ дати и странни имена, написана отгоре на това въ такъвъ шаблоненъ вестникарски стилъ. За любителъ, пъкъ и за по-сериозния изследователъ на нашата древностъ, историческия разказъ, написанъ съ живия, художественъ езикъ на Гибонъ, Рамбо, Иречекъ, на Златарски и Пастуховъ, подкрепенъ съ безпристрастни документи и заключения, не задоволява само интереса му къмъ миналото, но се чете съ удоволствие и наслада. А издания съ любителски уроци по Българска история, скърпени набързо "отъ неподготвени и користни" лѣде, както ги нарече проф. Иванъ Дуйчевъ едно време, се явяватъ и изчезватъ метеорично отъ книжовното тържище, не оставатъ въ паметта и никога не достигатъ колекционерскитъ сбирки.

Тѣй като не можемъ да се разпространимъ и впуснемъ въ широки обяснения, съ цитати и забележки въ тази статия, ще се задоволимъ само да споменемъ на кратко примѣри на пресилено славянофилство.

Почитаемитъ академици говорятъ за съюзъ между славяни и прабългари дори когато по следнитъ били отвѣдъ Дунавскитъ устия, за славяно-българска държава и съюзъ веднага следъ склѣчение миръ въ 681 година, между Исперихъ и Константинъ IV Погонатъ. Данни за такива твърдения не съществуватъ.

Въ словоредата на Теофановата хроника /писана презъ по-късенъ периодъ/, като се споменава за "7-тъ славянски племена, които българитъ заварили въ завладенитъ отъ тѣхъ за ми на северъ отъ Хемусъ, е употребена думата "пактонъ".

За да се пригоди на хипотезата за славяно-български съюзъ и за славяно-българска държава още отъ 681 г., нашитъ академици я превеждатъ като "договоръ".

Руския професоръ-емеритусъ Георги Острогорски въ своя класически трудъ "Geschichte des Byzantinischen staates", корегира това пристрастно твърдение и въ съгласие съ проф. Дуйчевъ преведе думата като плѣщане на "данъкъ", като посочи въ сѣщия Теофановъ текстъ, малко по-сетне изречението: - "византийския императоръ билъ заставенъ..." пакта парехейнъ" /да плаща данъкъ/ на българитъ.

Смѣсването на двѣтъ раси става постепенно и оформяването въ единъ народъ отнема около 200 години. Следи отъ старобългарското лѣтоброение, езическата религия, "българското облекло", обичаитъ и лични имена, останали още за по дълго време. Белези отъ паганизма на нашитъ прадеди - почитане на свещени животни /лѣтоброението на българитъ било съставено отъ 12 годишенъ цикълъ съ имената на животни, които тѣ тачели като свещени - мишка, вълкъ, куче, заякъ и т.н./ се сръщатъ по Шоплъка и Дупнишко, до преди войната. На "вълчевъ день" празнували и никой не работелъ, срещу "мишевъ день" селянкитъ оставяли храна /курбанъ/ за да омилостивятъ мишкитъ, болни отъ херния ги лѣкували врачки съ баяне въ присѣтствието на малки кутрета.

Хрумването на авторитѣ, че въ новата славяно-българска държава /защо не българо-славянска ?/ "на Исперихъ било повѣрено военното командване и защита" поставя веднага питането - отъ кого е направено това назначение и юде сж фактитѣ за такова твърдение? Историческата истина е, че властта /военна и административна/ била напълно въ ржцетѣ на хана - кюиги, съ неговитѣ помощници, съветници и пълководци - кавхана, тарканитѣ и боилитѣ; съ армията начело съ препореца отъ конската опашка - символѣ на военна мощь, организация и превъзходство. Това казано, изключва възможността за дълба на управлението. И ако става дума за "повѣрение" на задължения, Исперихъ е билъ този който заповѣдалъ да се разселятъ славянскитѣ му поданици, на които повѣрили да пазятъ граничитѣ синури на млада България. Отношенията между славяни и българи, изглежда поне въ началото съвсемъ не сж били побратимски. Ние се сме сами въ това мнение - къмъ края на столѣтието хрониститѣ съобщаватъ, че нѣкои отъ славянитѣ се чувствували подтиснати и се прехвърлили къмъ Императора. Единъ руски летописецъ зове ханъ Исперихъ "насилникъ на славянитѣ".

Друго изявление на авторитѣ - "прабългаритѣ се стопили окончателно въ славянската маса", така че "днесъ въ българския езикъ се наброяватъ не повече отъ 15 прабългарски думи, и то въ много отношения съмнителни" /въ едно друго печатно издание числото имъ е намалено само на 6 !/ се нуждае сжъ така отъ корекция.

Безъ претенции за нѣкаква специална подготовка въ областта на етимологията, а единствено съ повърхностни познания на юго-западното наречие и съ помощта на Маджарски и Финландски речници, ние открихме и изброихме 59 думи, започващи само съ буквата "К". Нека да изброимъ поне 15 отъ тѣхъ: - казанъ, кайсия, калина, калпакъ, кака, кокиче, колиба, компиръ, кочъ, кошъ, кифла, кука, кукурузъ, куче, къшкъ. Редица думи съпоставени съ съответнитѣ имъ въ Чувашкия и нѣкои други тюркски езици /къмъ които принадлежалъ и нашия старобългарски езикъ/ ни поразяватъ съ тѣхната прилика. Старобългарски думи, свързани около семейството като напримѣръ - тате, кака, бате, чичо, кумъ леля, балдъза, калина /= невѣста/ заедно съ много други сж въ употреба и днесъ въ модерния български езикъ.

Съ старобългарски лични имена и днесъ се кръщаватъ деца. Освенъ традиционнитѣ имена на владетели - Асенъ, Борисъ и Крумъ, се срѣщатъ Боянъ, Курти, Вуте, Витанъ, Жеко, Щеро, Цеко и др.

Историята не се пише по поряка и по калъпъ. Историкътъ и особено българскиятъ изследвачъ въ непроученото ни още минало, има дългъ къмъ читателя, къмъ своя народъ и най-сетне къмъ своята собствена съвестъ !

И това задължение на летописеца е да не изопачава историческата истина, да изучава и обяснява събитията както сж въ първоизточникитѣ !

К. Кировъ - Англия

40 ПО-БЕДНИ ГОДИНИ

Подъ това заглавие Виенското списание за комунистическа култура "Новини" печати статия по случай деветосептемврийската окупация на България презъ 1944 година.

Изглежда авторитѣ на статията сж били подъ влиянието на хашишъ или други подобни български комунистически износни стоки. Въ своитѣ халюцинации тѣ съвсемъ сж се скарали съ действителността и пишатъ:

Четири десетилетия, а вече я няма стара и бедна България, всички днес се радваме на една възродена, високоразвита в икономическо отношение страна. Всички ние знаем, че България днес се слави като страна с модерна индустрия и развито селско стопанство, като страна с цветуща култура и големи таланти, като страна на туризма и покоряващи природни красоти.

и по - нататкъ:

Някога България произвеждаше клинци, подковки. Внасяха се дори обикновените земеделски плугове. Днес тя произвежда кораби и трактори, електрокари и електронни машини. А когато в световната стати-

Наистина, днесъ България се слави. Но не съ модерна индустрия, а съ робско подчинение къмъ Съюза и износъ на наркотици по цѣль свѣтъ. Не съ напредкъ, а съ международни терористи и убийци като Антоновъ и Айвазовъ.

Събудете се, комунари - новинари !

Трифоновъ - Виена

Свети Кирилъ и Методий презъ вѣковетъ и днесъ 1100 г. отъ смъртта на Свети М е т о д и й (6.IV.885 - 6.IV.1985)

Годината 1985 е тържествено обявена отъ Папа Йоанъ-Павелъ II за Кирило-Методиевска юбилейна година по случай 1100-годишнината отъ блажената кончина на Свети Методий. Не само въ голѣмитъ римски университети, но и другаде въ свѣта ще се уредятъ научни симпозиуми, срѣщи и разговори.

Ето единъ благословенъ поводъ да се поразмислимъ върху това историческо знамение - дѣлото на Светитъ Братя - и върху неговото значение за нашия български народъ, за другитъ славянски народи, за единъ неславянски - румънския, както и за цѣлото човѣчество. Защото Двамата Братя сж родоначалници на една нова писменостъ - СТАРОБЪЛГАРСКАТА, третата по редъ следъ гръцката и латинската. Пренесено на българска почва, по времето на Бориса I - Покръстителя и Симеона Велики, се разраства въ една нова цивилизация, която преждевременно починалиятъ български историкъ Станчо Ваклиновъ тъй сполучливо нарече П р е с л а в с к а .

Двамата Солунски Братя Свети Кирилъ-Константинъ Философъ и Свети Методий занимаватъ умоветъ и вълнуватъ сърдцата още отъ времето на земното си подвижничество, презъ втората половина на IX в., та до день днешенъ. Проучванията върху тѣхъ като християнски мисионери, общославянски просвѣтителни и първи по езикъ български писатели, творци на българския книжовенъ езикъ и литература, до края на Втората свѣтвна война възлизаха на около 5000 (петъ хиляди), а презъ последнитъ четири десетилѣтия къмъ тѣхъ се прибавиха още нѣколко хиляди. Съвсемъ точно: отъ 1940 до 1980 Кирилometодиевската библиография възлиза на 5131 нови заглавия ! Презъ изтеклитъ четири години се прибавиха още нѣколко стотинъ. Юбилейната 1985 година ще прибави други нѣколко стотинъ. Кирилometодиевската библиография ще набѣгне на повече отъ 11 хиляди заглавия !

Двамата Братя обаче сж и любими образи на поети, разказвачи, художници, композитори. Презъ 1963 година ЮНЕСКО при О.О.Н. взе починъ за свѣтвната имъ прослава. Преди нѣколко години Папа Йоанъ-Павелъ II ги прогласи за покровители на Европа, наредъ съ Свети Бенедиктъ, който пъкъ бѣ удостоенъ съ това звание отъ Папа Павелъ VI. Да не говоримъ за редицата научни конгреси, посвѣтени на тѣхъ.

Тия кратки указания хвърлятъ предостатъчно свѣтлина за важността, пъкъ и за величието на Двамата Равноапостоли като създатели на третия писменъ езикъ въ Европа старобългарския, и на първата по езикъ национална литература на континента - старобългарската. Сжвременно тия данни за Св. Кирилъ Константинъ Философъ и Св. Методий ни съветватъ да пристѣпимъ къмъ тѣхното дѣло съ трезвостъ и смирение.

Въпроситъ, които поставя 1100-годишнината на Св. Методия сж многобройни и сложни. Тѣ се отнасятъ до потеклото на Двамата Братя, народностно и обществено; до тѣхното образование и прояви въ началния периодъ на тѣхното подвижничество за разпространение на християнството; до мисионерството имъ при сарацинитъ въ Арабия, презъ 851, и при хазаритъ, презъ 858-859; до предполагаемото имъ мисионерство сръдъ балканскитъ славяни, онѣзи отъ българската група, преди да започнатъ епохалното си дѣло сръдъ западнитъ славяни - чехи и словенци; и накрай - до действителното укореняване и процвѣтяване на това дѣло въ предѣлитъ на Първото българско царство.

Потекло на Свети Кирилъ и Методий

За това сж се интересували още тѣхнитъ ученици и прѣки наследници и духовни приеминици. Тѣ сж ни оставили ж и т и я, живописи на Двамата Братя и с л о в а за тѣхъ.

Кирилъ и Методий сж родени въ Солунъ, въ многодетно семейство, при баща Лъвъ, виденъ византийски сановникъ - помощникъ на стратега на Солунската областъ, и при майка Мария, за която нѣма никакви данни. Методий е роденъ около 815 година, поиналъ на 6. Априль 885. Той е посоченъ като съ десетъ години по-старъ братъ. Оттамъ се изчислява рождената дата на Кирила - 826/27, следъ като точно се знае день и година на неговата кончина: 14.II.869. Кирилъ е седмото, и последното дете.

Социалното положение на Двамата Братя е било едно от най-завидните - при баща на такъв висок постъ, въ единъ градъ, който е бил втори по голѣмина и стратегическа важностъ следъ Константинополь. Въ това обстоятелство нѣкои търсятъ указание, ако не и доказателство за народността имъ: тѣ ще да сж били елини, гърци. Срещу това се възразява твърде основателно, че на високи постове, дори патриаршески тронъ и императорски престолъ въ Константинополь, сж достигали може отъ най-различни народности, включително и славяни. Лъвъ преспокойно е могълъ да бжде славянинъ. Но въ писменитъ паметници отъ най-старо време никюде не се казва отъ каква народностъ е билъ той или жена му. Следователно, отъ факта, че Лъвъ заемалъ наистина извънредно високъ постъ, съвсемъ не може да се вади заключение за народността на Кирила и Методия.

Въ Пространното житие на Св. Методий се изтъква, че когато византийскиятъ императоръ Михаилъ III приелъ пратеничеството отъ моравския князь Ростиславъ, които отъ името на княза го молило да имъ изпроводи мъжъ, който на славянски да имъ разясни всѣка истина, той потърсилъ Константина Философъ и му казалъ: "Освень тебе другъ не може да свърши това. На ти много дарове и иди, като вземешъ брата си Методия. Вие сте солуняни, а всички солуняни говорятъ чисто славянски".

Византийскиятъ василевсъ въ случая е казалъ една истина: не само въ областта, а и въ самия градъ се е говорило на славянски дотамъ, че всѣки солунянинъ е разбиралъ и самъ говорелъ "чисто славянски". Но изследователитъ се учудватъ на свършенството на езика, на който Двамата Братя превеждатъ първитъ богослужебни книги, и смѣтатъ, че не само въ околността и въ града, а и въ семейството на Лъвъ се е говорило на славянски. Поне майката трѣбва да е била славянка-българска, за да знаятъ рожбитъ и така свършено майчиния си езикъ, да могатъ да си служатъ съ него съ такъвъ успѣхъ. Къмъ това се прибавя безспорното свидетелство за горещата любовъ на Кирила и Методия къмъ славянскитъ народи. Отъ тамъ идва заключението на голѣмъ брой слависти, че Кирилъ и Методий по народностъ сж били славяни-българи, тъй като въ цѣлата днешна географска Македония, на югъ чакъ до Пелопонесъ, славянитъ принадлежатъ къмъ БЪЛГАРСКАТА ГРУПА. Като най силно доказателство въ полза на това становище се сочи единъ преди нѣколко години откритъ документъ на италиански езикъ, въ който на нѣколко мѣста въ текста свѣтското име на Методий е С т р а х о т а.

Това иде да потвърди вѣрността на изнесеното въ Кратко житие на Кирилъ, юдето четемъ: "Отечеството на този преподобень нашъ Отецъ Кирилъ бѣше триславния и великъ градъ Солунъ, въ който се и роди. Той бѣше родомъ българинъ. Роди се отъ благовѣрни и благочестиви родители..." На всѣки случай българитъ сж ги чувствали и тачели отъ стари времена до днесъ като свои родни братя по народностъ и езикъ.

При все туй и днесъ има отрицатели на това схващане. Въ края на краищата същественото е и си остава, че Кирилъ и Методий сж първитъ по езикъ български писатели, че тѣ сж създатели на азбука, изцѣло пригодена за този езикъ, и книжнина на този езикъ. Тѣ или иначе - тѣ стоятъ начело на старобългарската литература и култура, и това стига и прстига за самочувствието и гордостъта на българския народъ.

Образование и подготовка

Знае се, че Методий, преди да се замонаши и се настани въ манастира Полихронъ на Олимпъ въ Мала Азия, е управлявалъ една славянска областъ цѣли десетъ години. Нѣма съмнение, че тукъ въ живо общуване съ славяни отъ българската група той е разширилъ познанията си за езика, усъвършенствувалъ го е. А братъ му Кирилъ пъкъ билъ даденъ на учение въ имперската висша школа Магнаура въ Цариградъ, юдето е усвоилъ всички тогавашни науки до степенъ да бжде удостоенъ съ знание Философъ, както и да бжде повиканъ по-късно за преподавателъ въ това рѣдко за Сръдновьковието учебно заведение. И когато се оттегля при брата си Методия, игуменъ на споменатия манастиръ, се събиратъ две идеално допълващи се личности: практикътъ Методий и теоретикътъ Кирилъ.

Изследователитъ се питатъ дали Двамата Братя не сж се подготвяли за мисионерство сръдъ познатитъ имъ славяни отъ българската група, дори дали не сж се подвизавали известно време между тѣхъ, преди да удари часътъ за Моравската имъ мисия. Има указания и за едното и за другото. Отъ интересъ би било да приведемъ мнения по тия въпроси, но

ние трѣбва да се задоволимъ съ неоспоримия фактъ, че Кирило-Методиевото дѣло щѣше да си остане единъ исторически епизодъ, ако не бѣше се върнало въ България на Царь Бориса Първи-Покръстителъ, ако ученицитѣ на Св. Кирилъ и Методий не бѣха се отдали на подвижничество, следъ радушенъ приемъ у баща и синъ, подъ тѣхното щедро и могъщо покровителство въ изпълнение на сжгласуванитѣ между тѣхъ и двамата владетели епохални кроежи.

Едва тукъ, въ предѣлитѣ на Първото българско царство, което представлява трета империя въ тогавашна Европа, между Франкската на Западъ и Византия на Изтокъ, Кириллометодиевото дѣло процѣвтява и се утвърждава за вѣки вѣковъ, съ културни излчвания въ полза на южното и източното славянство, включително румънитѣ.

Ние не си даваме смѣтка, достатъчна смѣтка, за факта, че отъ 886 година до смъртъта на Симеона Велики въ 927 година се извършва истинска КУЛТУРНА РЕВОЛЮЦИЯ, въ две географски сръдища, еднакви по езикъ и насока на дейность: Първиятъ БЪЛГАРСКИ и изобщо първиятъ славянски у н и в е р с и т е т ъ, начело съ Климента въ Охридъ, и Л и т е р а т у р н а т а А к а д е м и я въ Преславъ, начело съ Наума, и приемницитѣ на двамата.

Самата преводаческа работа е равностойна на културна революция, защото на старобългарски езикъ се претворява книжнината на най-напредналата държава въ онова време; преподаването на говоримъ народенъ езикъ на първоначално и университетско равнище е е д и н с т в е н о п о р о д а с и я в л е н и е въ края на IX и началото на X вѣкъ.

Но въ България на Бориса и Симеона се създава и оригинална литература, която и днесъ учудва и възхищава изследователитѣ. Трѣбва да се съжальява, че просвѣтени иначе българи не познаватъ това съкровище - старобългарската книжнина като рожба на българския творчески духъ, и боравятъ и днесъ съ оскуднитѣ си познания отъ ученическо време. А учени като съвременния руски славистъ Дмитрий Лихачовъ и италианскиятъ славяноведецъ Рикардо Пикио, който държи катедрата по славянски езици и литератури въ прочутия Йелски университетъ, я разглеждатъ и поставятъ на свѣтовно равнище. Пакъ за съжаление, има българи, които оплакватъ изчезването на тюркския езикъ на прабългаритѣ, които възприематъ българския славянски, и не схващатъ какво историческо дѣло е за единъ народъ да бѣде творецъ на книжнина, която единствено се съпоставя и дори съперничи съ други две прастари литератури - гръцката и латинската. Този знаменателенъ фактъ бѣ подчерталъ още въ 1867 година Вартославъ Ягичъ, въ началото на научното си поприще. И днесъ православнитѣ славяни слушатъ литургия, молятъ се на Бога на църковнославянски, който не е нищо друго освенъ старобългарски въ руска редакция.

На българска почва още презъ Първото българско царство се преобразява самото Православие. Разбира се, не по догма, а по духъ. Велика заслуга на Кириллометодиевитѣ ученици, начело съ Климента Охридски и Наума Преславско-Охридски, че внедряването на Кириллометодиевски духъ въ Православието и приспособяването му къмъ душевността на българитѣ като единна сплавъ отъ прабългари и български славяни и оттамъ къмъ другитѣ славяни. Тѣй нареченото в и з а н т и й с к о Православие се изявлява въ държанието на ф а н а р и о т и т ъ презъ миналия вѣкъ и останало чуждо за българина, дори враждебно. Кириллометодиевитѣ ученици сж преобразили Православието въ духа на Св. Кирилъ и Методий, въ духъ на езиково и народностно равноправие, на взаимна търпимостъ и всехристиянско единение. Подобни мисли въ Грегорианския университетъ развива нашиятъ сънародникъ Архимандритъ Проф. Д-ръ Георги Елѣдровъ, който говори за Кириллометодиевско Православие, дѣло на Кириллометодиевитѣ ученици.

Названията на Кириллометодиевия езикъ

И въ тоя случай трѣбва да се придържаеме къмъ терминология, която отговаря на сжщината на Кириллометодиевия езикъ. За него се използватъ три означения: старобългарски църковнославянски и старославянски. Да ги разгледаеме поотдѣлно.

С т а р о с л а в я н с к и се оказва нелогиченъ терминъ и води до заблуждения. Би могло да се помисли, че Кириллометодиевиятъ езикъ е езикъ общославянски или праславянски, който предхожда всички славянски езици, включително и български. Сжщевременно може да се предложи, че той има своето продължение въ нѣкакъвъ "новославянски" езикъ.

Поради това двама велики слависти – хърватинът Вартослав Ягич още в 1867 год. немцът Август Лескин по-късно – си служат с термина *старобългарски*, защото езикът и на най-старите писмени паметници се характеризира с черти, които се срещат само в *български*, както през втората половина на IX век, така и през столетията на неговото развитие през сръднобългарски до новобългарски, който започва откъм сръдата на XVIII век. Прочее, логично е да се нарича старобългарски Кирилотодиевият език, защото новобългарски е неговото органично продължение.

Когато пък се казва "старочерковнославянски" има се предвид старобългарски според неговата функция. Или както казва Проф. Д-ръ Рудолф Айтцетмюлер: "Старочерковнославянският" език е най-стария стадий на днешния черковнославянски, така както "старобългарският" е най-стария стадий на днешния български език". Айтцетмюлер е автор на една прочута граматика на старобългарски език.

В издания на скопските комунисти "македонци" се използва систематично пропагандно-политическия термин "старомакедонски". През 863 година, когато се създава азбуката и начева на нея българската писменост, самото име Македония не се отнася до днешна географска Македония, а до друга област на Византийската империя; днешна географска Македония е само една част от обширното царство България и се нарича Долна Земя. Помен няма от понятието македонец, македонски. Обратно, Папа Николай I изпраща на Бориса I сто и шест отговора на "запитванията на българите /ад консулта Булгарорумь/". Охридският Архиепископ Теофилакът, грък по народност и приемник по катедра на Св. Климент Охридски след падането на Първото българско царство нарича своите пасоми *българи*, а Климента величае като "първ епископ на български език", като "втори Павел на вторите коринтяни – българите". "Старомакедонски" виси в безисторично пространство. Не може днешната скопска противобългарска теория за "македонска нация" и "македонски език" да измени 11-веквната история на македонските българи като неразделна съставка от цялокупния български народ. Този термин – "македонски" за днешните българи в Македония и "старомакедонски" за Кирилотодиевия език – е политически термин, изобличава политическият намерения на скопските комунисти да обезбългаряват Македония, и следователно няма нищо общо с историческата истина. Тоя термин няма никакво научно покритие и трябва най-категорично да се заклеми и отхвърли.

Старобългарската литература в общославянска и свѣтовна перспектива

В днешно време се говори за *старобългарска литература*, която обхваща произведенията на българските книжовници от втората половина на IX до сръдата на XVIII век. Тук спада книжнината през Първото българско царство, през византийското владичество, Второто българско царство /1186-1393/ и през турското робство до сръдата на XVIII век. Има се предвид написването на Славянобългарската история от Отца Паисия Хилендарски през 1762, от когато започва новата българска литература. Тя от своя страна се подразделя на литература на Възраждането /1762-1878/, литература на Третото българско царство /1878-1944/ и литература под социалистическа /комунистическа/ власт и диктатура.

Първият период на старата българска литература, който започва през 863 година и свършва с падането на Първото българско царство /1018/, обхваща книжнина, която се нарича обикновено старобългарска.

Известните нейни творци сж: Св. Кирил и Методий, Св. Климент Охридски, Св. Наум Преславско-Охридски, Епископ Константин Преславски, Черноризец Храбър, Иоан Екзарх, Симеон Велики, Презвитер Григорий, Черноризец Докс, Тудор Доксов, Презвитер Козма, Презвитер Иоан и редица неустановени по име книжовници.

Св. Кирил – Константин Философ е поет, езиковед, богослов, философ, християнски мисионер, проповѣдник. До 863 година пише на гръци, след това на славянски старобългарски. Създал е молитви, описания на разискванията при мисиите си, едно съчинение за Папа Климент Римски, преводи. На старобългарски, заедно с брата си Методия и Климента, както и с други сподвижници, Кирил превежда: избрани откъси от Евангелието и Апостола за неделните и празнични служби; Златоустовата литургия; помагало

за всеки свещеник при всекидневните християнски треби; извадки от Псалтира. На Свети Кирил се приписват химни, негово е Написание за правата вяра, завет към учениците му.

Св. Методий извършва епохално дело – превежда на старобългарски цялата Библия, без Макавейте, две книги с общо 31 глави. Нему се приписва химна в чест на Свети Димитър Солунски. Св. Методий е превел от гръцки на старобългарски всички прения на брата си Св. Кирила. Правел е също **н о м о к а н о н а** – сборник от правила на църквата и гражданския ред, както и **П а т е р и к а** – сборник поучителни разкази и жития.

В произведенията на Двамата Братя се застъпва правото на всеки народ да се моли и учи, да пише и проповядва на собствения си език, с което се нанася съкрушителен удар на триезичната теория.

Св. Климент Охридски е най-плодовития старобългарски писател. Между 1970 и 1977 Българската Академия на науките издаде в три тома "Събрани съчинения" на най-прославения ученик на Двамата Братя. Тъ възлизат на кръгло 1900 страници! Между тях и двете Пространни жития на Кирила и Методия. По думите на Чарлс Мозер, американски литературовед и автор на история на българската литература на английски, Климентовите **с л о в а** съставят основата на българската оригинална литература.

Черноризец Храбър е съставил на най-оригиналното съчинение – За буквите, в което са изобилни познания за онова време и с желязна логика защитава правото на българите да се учат и молят на собствен език и дава израз на гордостта си, че те са били удостоени с това благо от Кирила и Методия.

Иоан Екзарх е автор на съчинения, в които всеки може да долови до каква висота се е издигнала българската философска мисъл, каква изключителна личност е бил и колко високопросветени съвременници е имал той. Едно от неговите съчинения – шестоднев – б научно подготвено и издадено в седем тома от австрийските слависти Проф. Рудолф Айтцетмюлер и Проф. Линда Садник, след дългогодишни изследвания.

Епископ Константин Преславски пък е създател на първото стихотворение на български, а това значи и първото стихотворение на един славянски език – Азбучна молитва. Той е, който в друго доста дълго стихотворение възвестява в края на IX век голем ум в малка реч: **"ГОЛИ СЪ БЕЗЪ КНИГИ ВСИЧКИ НАРОДИ"**! Дори да б останал само този стих от онова време, пак щяхме да почувствуваме величието на цялата литература.

Симеон Велики, единственият средновековен монарх с университетско образование в цяла Европа, е бил душа на писателския кръг около него в Преслав. По негов почин са съставени четири обемисти сборника. Сам той е съставител на сборника Златоуструй, избрани от него слова на любимия му писател Иоан Златоуст, сборник – "Същински законник на християнската нравственост."

Презвитер Козма се подвизава през втората половина на X век. Прочут е с капиталното си съчинение **Б е с е д а п р о т и в ъ б о г о м и л и т ъ**, в което тъй силно изтъква неговото утвърдително схващане за нуждата от народна Църква и Държава.

Това са само бгли указания за богатата старобългарска литература. Както езикът, на който е създадена – старобългарският, така и самата тя се пренасят в Сърбия и сред източното славянство, след кръстването на Киевска Рус в 988 година, и се използват в неподправен вид. През XIV и първата половина на XV век източното славянство изпитва повторно въздействието – сега вече на среднобългарски и книжнината написана на него. През Второто българско царство и след това един неславянски народ, румънският си служи с българския език в богослужение и обучение, а тъй също и в държавните работи на поникналите две княжества – Молдавско и Влашко. Няма друг примър в историята на европейските народи за такова плодотворно културно въздействие на един народ върху други народи.

Всичко това обаче води началото си от делото на Св. Кирил-Константин Философ и Св. Методий: изобретяването на първата българска азбука, изграждането на старобългарския език и полагането основите на старобългарската литература. Оттам и тяхното всеславянско и общочовешко значение. Оттам и съвсем естественото благоговение на българите пред Двамата Равноапостоли.

Тъжното чествуване започва още приживе на тъжните ученици. Въ началото на XIII в. Архиепископът Василий въ Търново установява обща дата за почитане паметта имъ: 11 май. Забележително е, че и въ срѣдата на XIX вѣкъ пакъ български д у х о в н и к ъ, Епископът Поликарпъ, внукъ на Софроний Врачански, взема починъ за всенародно чествуване на Св. Кирилъ и Методия, именно на 11 май. Тая дата се спазва до 1916 година, когато се въвежда Григорианския календаръ и празнуването се опредѣля за 24 май. Приживе на Патриархъ Кирилъ и по негово мѣдро внушение Българската православна църква върна неподвижнитъ празници на старитъ имъ дати, единствено правилнитъ. Така сега ние празнуваме Рождество Христово на 25 декемврий, а не следъ Новата година, което бѣше абсурдъ. Така и чествуването на Св. Кирила и Методий се върна на въковната си дата 11 май. Трѣбва да се съжالياва, че и всеучилищното праздненство не се върна на старата си дата, а остана за 24 май. По-рано - било 11 май до 1916 или на 24 май следъ това - Светитъ Братя се чествуваха е д н о в р е м е н н о като християнски Равноапостоли и български и все-славянски Просвѣтителни. Българитъ на Западъ би трѣбвало да слѣятъ църковното и всеучилищното праздненство пакъ на 11 май, за да покажатъ и тѣ, че Вѣра и Наука се взаимно обуславятъ и допълватъ. И да пѣятъ Х и м н а отъ Стоянъ Михайловски не по фалшифицирания му текстъ, както отъ 1945 година го налагатъ въ България, а точно тѣй както поетътъ го е създалъ на 15 априль 1892 година.

Дмитрий Лихачовъ и Рикардо Пикио за Кирилometодиевото дѣло

Въ съвременната славистика тъжнитъ имена се споменаватъ съ дълбока почитъ. Тѣ като учени сж първостепенни авторитети. Д. Лихачовъ е академикъ /редовенъ членъ/ на Съветската академия на наукитъ, както и членъ на чуждестранни академии. Рикардо Пикио е ученикъ на незабравимия българолубецъ Енрико Дамиани, почетенъ членъ е на много академии. И двамата - Лихачовъ и Пикио - отъ любовъ къмъ научната истина сж обикнали най-искрено и българския народъ. Тъжнитъ становища сж изразъ на непоколебима научна съвѣсть.

Дмитрий Лихачовъ поддържа следното: "Българското самосъзнание, необикновено интензивно за народъ, току-що заелъ мѣсто на свѣтовната арена, не отдѣля България отъ цѣлия свѣтъ, не изолира българския народъ въ неговитъ тѣсно национални политически и културни интереси, а е преизпълнено съ жива увѣреностъ въ свѣтовното значение на България. Б ъ л г а р и я представлява най-важния етапъ въ разпространението на християнството въ цѣлия свѣтъ. Ние сме така свикнали съ тази удивителна черта на старобългарската литература, че престанаме да я забелѣзваме и да ѝ отдаваме нѣкакво значение.

А тази черта е характерна не само за паметницитъ на писмеността, но и за цѣлата дейностъ на Кирилъ и Методий... Кирилъ учи съ б ъ л г а р с к и книги много народи и именно въ връзка съ това го наричатъ "богогласна трѣба"... Дейността на Кирилъ се възприема въ свѣтовенъ мащабъ... Сждитъ заслуги предъ цѣлия свѣтъ се прославятъ въ служба та Методий и въ дветъ жития на Наума. Просвѣщението на цѣлия свѣтъ се подчертава въ службата на Св. Климентъ Охридски... Българското национално самосъзнание е заето да търси мѣсто на българския - и по-широко - на славянскитъ народи въ свѣтовно историческия процесъ, въ дѣлото за разпространението на християнството и спасението на цѣлия човѣшки родъ.

Рикардо Пикио се е изказалъ не веднѣжъ за старобългарската литература въ свѣтовна перспектива. Преди нѣколко години той формулира своето схващане въ едно изследване подъ заглавие "Мѣстото на старата българска литература въ културата на срѣдновѣковна Европа". Той пише:

"Самиятъ фактъ, че днесъ се чувствува необходимостта да превърнемъ нашитъ проучвания въ частъ отъ едно тѣй широко сравнително изследователско поле, е показателенъ. Нашата тенденция е красноречива: трѣбва да престанемъ да гледаме на старата българска литература като на явление съ чисто мѣстенъ характеръ, ограничено въ рамкитъ на славянския или славяновизантийския свѣтъ. Моитъ наблюдения се основаватъ на убеждението, че раждането на една нова литературна ц и в и л и з а ц и я въ България презъ IX X в. и нейното обновяване въ периода XIII - XIV вѣкъ до началото на Ренесанса сж поставили основитъ на единъ н о в ъ, много важенъ периодъ отъ историята на цѣлото срѣдновѣковно християнство... Нашитъ изследвания сж насочени къмъ общокултурната история. Тя намира

изразъ преди всичко въ социалните и езиковите традиции. Отъ тази гледна точка на утвърждаването на една църква и на едно изповѣдание на славянски езикъ по време на Първото българско царство и на успоредното процъвтване на н о в ъ, различенъ отъ гръцкия и латинския, е з и к ъ на една литература съ религиозенъ авторитетъ трѣбва да се гледа несъмнено като на събитие съ изключително голѣма важностъ".

Дано схващанията на тия двама голѣми авторитети въ съвременната славистика намѣрятъ нуждния отзвукъ срѣдъ насъ българите на Западъ, особено срѣдъ онѣзи наши сънародници, които все още не сж на ясно за чисто българското, общославянското и общочовѣшкото значение на Кирилometодиевото дѣло, така блестящо процъвтло и утвърдено подъ ржководството на Бориса I – Покръстителъ и Симеона Велики въ творенията на достойните ученици и приемници на Св. Кирилъ – Константинъ Философъ и Св. Методий !

Дано Кирилometодиевската ю б и л е й н а година 1985 ни подтикне къмъ по-проникновена размисль за дѣлото на Двамата Равноапостоли въ многовѣковното развитие на нашия народъ, като ваятели на българския родъ и душевностъ !

Христо Огняновъ

* * *

60 ГОДИНИ ОТЪ АТЕНТАТА ВЪ СВЕТА НЕДЪЛЯ

На 16 априль се навършватъ 60 години отъ чудовищния комунистически атентатъ въ България – взривяването на черквата Света Недѣля. Съ този пъкленъ актъ, комунистите целѣха чрезъ избиването на българските Генерали да нанесатъ ударъ на армията и заграбятъ властѣта. Бѣха убити 150 души и 700 ранени.

Тайниятъ комунистически революционенъ комитетъ, дирижиранъ отъ Москва, изработва планъ за масовъ тероръ въ България. Планирано било убийството на запасния Генералъ Константинъ Георгиевъ и по време на опелото му да се взриви черквата. За целѣта сж организирани изпечени терористи, повечето обучени въ Съветския Съюзъ, като: Коста Янковъ, членъ на Ц.К. и ржководителъ на Военната организация, Христо Косовски, участникъ въ военния комитетъ на Единния Фронтъ, Иванъ Маневъ, организационенъ секретаръ на Ц.К., Ана Маймункова, секретаръ на Централната женска комисия – специално обучена въ СССР, Христо Коджейковъ, членъ на БКП., ятакъ – укривателъ на Ц.К. и терориститѣ: Ненковъ, Димитровъ Фридманъ, Петрини, Грънчаровъ, Боримечковъ и др.

Днесъ имената на всички тѣзи престѣпници сж вписани въ комунистическата енциклопедия като "жертви" на Априлските събития ! ?...

*

Георги Сава Раковски, – единъ отъ най-крупните български политически дейци и книжовници отъ епохата на възраждането е починалъ презъ 1867 година въ Букурещъ. Коститѣ му били тържествено пренесени въ София презъ 1885, и поставени въ хранилището на черквата СВЕТА НЕДЪЛЯ.

При комунистическия атентатъ въ 1925 г., тѣ бѣха унищожени...

*

ВЪ ПОМЕНЪ НА ГЕНЕРАЛЪ СТЕФАНЪ МИХАЙЛОВЪ НЕРЪЗОВЪ

една отъ жертвите при атентата въ църквата Св. Недѣля въ София – 16 Априль 1925 година.

Синъ на възстанникъ отъ времето на кървавата прольтъ презъ 1876 година, генералъ Неръзовъ наследи войнишкия духъ отъ баща си още въ ранна възраст. Той взе участие като доброволецъ въ ученическия легионъ въ сръбско-българската война презъ 1885 година Стана началникъ на 9-та Пльвенска дивизия, която пожъна слава при Нишь, рька Морава и Прищина презъ войната 1915. Поелъ командуването на III армия въ Добруджа презъ 1916 г. той се прояви като храбъръ полководецъ. Името на генералъ Неръзовъ бѣ записано въ историята на България поради неговата храбростъ презъ Първата Свѣтовна война – 1918, при сраженията въ Вардаро-Дойранския участъкъ.

Вѣчна да бжде паметѣта му.

Днесъ синътъ на Генералъ Неръзовъ – Д-ръ Михаилъ Неръзовъ е въ Венецуела, където публикува статии и се проявява като достоенъ синъ на народа и Родината ни.

Б.Н.Ф.

При сегашното състояние на отношенията между двете свътовни системи върата въ тoталното разоръжаване на военните групировки и установяване на вчненъ миръ е една смъшна илюзия. Само наивни съвременници могат да си представятъ такъвъ обратъ въ държането на свътовните сили. На всъки трезвомислящъ човѣкъ е ясно, че за такъвъ политически актъ липсва, ще липсва и въ бъдеще, нуждия двустраненъ идеологически консензъ. Въпрѣки яснотата на тази елементарна истина това заблуждение междувременно така е притиснало западното обществено мнение, че на президента на САЩ не остава нищо друго освенъ да се съобразява съ него.

Когато преди една година СССР се оттегли отъ съвещанията въ Женева, той демонстрира неговия протестъ срещу предстоящото инсталиране на ракетитъ Пършингъ II и Крус-Мисайлсъ на територията на ГФР и странитъ-членки на НАТО. Така руснацитъ показаха на свѣта, че за тяхъ контрола надъ въоръжаването не представлява ангажиментъ за намаляване риска на възможна термоядрена катастрофа, а по скоро тактически ходъ за принуждение на САЩ къмъ едностранни концесии. Въ момента, въ който отбора въ Кремль се убеди, че командуването на НАТО е взело категорично решение за възстановяване равновесието на атомните потенциали въ Европа, той изгуби всъкакъвъ интересъ за продължаване на преговоритъ. Сега обаче СССР е готовъ и бърза да поеме диалога съ САЩ, защото той отново ще използва тѣзи преговори за собствени изгоди, т.е. за задържане темпото на военнo-технологическото развитие на САЩ и съ това осуетяване плана на Реганъ за милитаризиране на космическото пространство. Сега не се касае за инсталиране на нови стратегически ракети въ Западна Европа. Новата формула се нарича "Umbrella talks" т.е. включване на всички актуални теми относно въоръжаване на стратосферата и тѣзи относно стратегическото и конвенционално въоръжение въ обединенъ дискурсивенъ концептъ.

Какво си обещава СССР отъ тази нова тактика? Не само натискъ върху САЩ да оттеглятъ инсталираното вече стратегическо оръжие в Западна Европа; по-скоро торпедиране на плановетъ на американската администрация относно т.н. "Star wars" и "Strategic Defense Initiative". СССР ще се опита и този пътъ да свали американскитъ планове подъ масата преди американцитъ съ реализирането на тѣзи планове да започнатъ свалинето на съветскитъ ракети презъ време на полета имъ и то още надъ съветска територия. Съветскитъ учени и военни стратегии не се съмняватъ въ ефективността на новитъ американски планове. Но тѣ не сж въ състояние да се противопоставятъ на тяхъ чрезъ собствена отбранителна алтернатива. На всичко отгоре тѣ сж убедени въ това, че на всъка съветска контраофанзива САЩ отговарятъ съ нови още по-съвременни военно-технически концепции, които СССР въ десетки години не може да настигне.

Обещанието на Реганъ, че САЩ сж готови въ интересъ на мирното съществуване да размънятъ информации съсъ СССР относно постиженията на американската военна технология може да се тълкува като кавалерско поведение, съ надеждата, че атомното въоръжение не следъ дълго време ще загуби стратегическия си смисълъ, при наличие на отбранителнитъ апаратури изведени въ орбита. Но това не задоволява съветското правителство поради опасенията му, че въ бъдеще ефективността на неговата офанзивна стратегия ще се сведе до минимумъ. За това то желае да увѣковечи статутквото въ Европа, което му позволява безпрепятствено да увеличава своя воененъ арсеналъ. Тѣзи съображения обясняватъ държанието на Кремль и желанието му да реактивира преговоритъ въ Женева. Но какво обосновава американския интересъ на тѣзи нови преговори? Реганъ и неговитъ съветници знаятъ добре, че СССР не винаги се придържа къмъ даденитъ отъ него обещания и доброволно подписани договори. Нито САЛПЪ I, нито САЛПЪ II бѣха въ състояние да поставятъ процеса на модернизиране на съветскитъ въоръжени сили подъ контролъ. САЛПЪ I и САЛПЪ II се оказаха приспивна пѣсенъ за свътовното обществено мнение, и улесниха по-нататъшното въоръжаване. Заблуждението, разпространено понастоящемъ на Западъ, че разоръжаването сега е напълно възможно и че то трѣбва да бжде само желано за да може да се осъществи, е за съжаление единъ пагубенъ дестабилизиращъ феноменъ.

Единствено в противопоставяне на една програма, която може да бжде превърната въ конкретна действителностъ лежи заключенъ успѣха на новитъ женеВСКИ преговори, така сжщо и този на участницитъ въ тѣхъ, ако не искатъ да станатъ сами жертва на това заблуждение.

Д-ръ Иванъ Антоновъ Гарчингъ - Западна Германия

МОРАЛЪТЪ И ХАРАКТЕРЪТЪ НА КОМУНИСТИТЪ

Силата, която държи гражданитѣ и управлението въ Съветския съюзъ е напълно въ ръцетѣ на водачитѣ на комунистическата партия, или тъй нареченото Политбюро, "елита" на партията. Тѣхниятѣ възходъ и членство тамъ не е дошло изведнажъ. Животътѣ на тѣзи хора, колкото и примамливъ за партийцитѣ да е, се състои отъ вѣчна борба, неизказано търпение, пречупване, прегъване на характера, както и непрекъсващо неспокойствие, несигурностъ, защото за да се достигне до "върха" независимо отъ личното имъ убеждение, тѣзи хора сж рискували и рискуватъ много пъти живота и достойнството си. За да се разбере, донѣюжде тѣхния характеръ, ще ни помогнатъ думитѣ на Библията - "Това, което човѣкъ чувствува дълбоко въ сърдцето си, това е той." Този родъ комунисти, създадени по този начинъ, вѣрватъ, че сж достигнали до най-високата степенъ на тѣхната организация, която е исторически предопредѣлена да пречупи всѣка друга форма на идеология и организация, различна на тѣхната и тѣ сж длъжни съ всички възможни сръдства да действуватъ срещу нея, за да не имъ пречи да приложатъ тѣхната "прогресивна" кауза.

Комунистическата кауза и задача за тѣхъ и "истинския" комунистъ сж избранитѣ исторически инструменти, които сж единствено валидни и подпомагатъ комунистическата партия. За тѣхъ важи какво е казалъ Ленинъ, а именно, че комунистическата партия е съвестта и морала на епохата и чрезъ тѣзи "инструменти" - тя, Партията, ще постигне своята целъ, да установи така наречената "свѣтовна диктатура на пролетариата". И, действително, ние виждаме, какъ ортодоксално и упорито този "елитъ" следва Лениновия кодексъ, че "Революцията е исторически предопредѣленъ методъ за тѣхния прогресъ", който независимо, че е достигнатъ чрезъ насилие или друго сръдство (хитростъ или тероръ), за тѣхъ целта оправдава сръдствата и начертаната целъ не бива да се пренебрегва. Ако се пречи на тази целъ, вмѣшателството се счита за контрареволуционно и предизвикателно, защото революционниятъ актъ е спрѣнъ. Всѣки подобенъ актъ, понеже е частъ отъ тѣхната "Свѣтовна революция", партията смѣта, че трѣбва да се подпомогне отъ интернационалитѣ революционни сили, които сж комуниститѣ. Затова, всѣка постигнала целта си революция за тѣхъ спомага на всички други революционни сили, за което Томасъ Борго, новиятъ вътрешенъ министъръ на Никарагуа подчертава: "Ако всички жители на Никарагуа трѣбва да измратъ, като цена на солидарностъ, която ние чувствуваме, води къмъ победа народитѣ на революционеритѣ на Централна Америка, ние безъ колебание ще дадемъ нашия животъ" !!!

Всички тѣзи малки революционери "прогресивни" държавници, ръководени и подбудени отъ тѣхнитѣ продажни слуги на Москва, както виждаме, разчитатъ изключително на Съветския съюзъ, който за тѣхъ е душата и майката на "Свѣтовната революция", защото все още вѣрватъ на обещанията на непознатата отъ тѣхъ мечка стрѣвница, отъ която очакватъ медъ, масло и "благоденствие" !

За Съветския съюзъ това е привлекателно, но се вижда, че Русия изнемогва отъ голѣмитѣ суми за да държи Кастро миренъ и услужливъ, както и да манипулирва Източна Германия, за да пречи на сръщата на Ерихъ Хoenикеръ с канцлера Колъ на Западна Германия.

Политбюрото и останалитѣ "елитни" служби иматъ налагащата целъ да употребяватъ всѣкакви сръдства да запазятъ комунистическия режимъ въ овладянитѣ и набелъзани страни и да ги "предпазятъ" отъ всѣкакви вътрешни и външни "влияния". Затова, Константинъ Черненко, служащъ си съ препорѣжитѣ на Ленинъ, казва: - "Съветитѣ спомагатъ за Свѣтовната диктатура на пролетариата и свѣтовнитѣ революции и прави всѣкакви жертви, колкото и да сж тежки, за да ги запази." Сяко Брежневъ многократно заплашваше "вмѣшателството на тѣзи враждебни сили" и се бореше срещу тѣхъ, защото искатъ реставрацията на капиталистическия режимъ, отъ което нѣкои отъ социалистическия страни сж заплашвани отъ вънъ и вътре, като предлагаше "подпомагане", за да ги запази отъ "заплахата" срещу социалистическата система, дори ако е необходимо съ тероръ. Това той приложи най-жестоко въ Чехия, Унгария, Полша и Авганистанъ, когато тѣзи страни бѣха предприели освобождението си. На всички ни е известно какво стана и какъ жестоко бѣха избити и "превъзпитани" по най-бруталенъ начинъ водачитѣ на тѣзи храбри народи.

Истината за комунистите е проста: "Избери неприятелите и намъри най-неприятните нъща да се кажат за тях и вървай, че това е истина и правдиво..." Затова тези, в които е останал капиталистическият характер и в които илюзията за комунизма е отслабнала, според партията, тези комунисти трябва да се унищожат или превъзпитат, за което се изисква насилие, особено, когато партията е взела индоктринирането на младежта и монопола за насилието. За всичко това, пропагандата е добре инсталирана. Всяка новина или всяко действие от страна на партията трябва да се вземе за чиста монета и само малцина са тези, които имат куража да се осъмняват публично за "истината", защото пропагандата се изнася на всеослушание, с една "акуратност", която смайва, особено, когато подчертава, че Съветската страна е страна на щастие, където болестите са редкост и престъпленията не съществуват, дава възможност на всеки да се прояви и покаже таланта си, задоволява гражданите си, които се радват на пълна свобода !

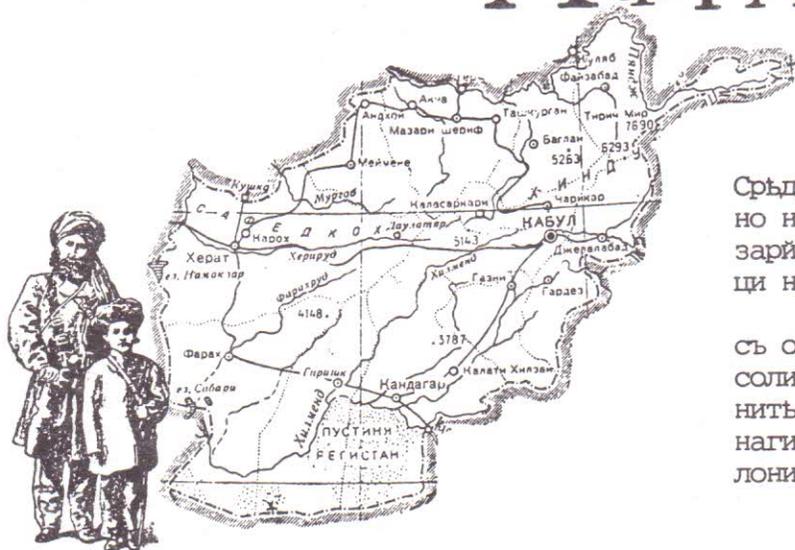
Подпомогнати от техниката и мълчанието на Запада, лъжливата информация се разширява, като възпира слуховите злоупотреби, престъпления, злодъжания, измъна, които за комунистите са капиталистически слабости и те не съществуват или са съвсем рядки при тях. Разбира се, реалността е друга. През тези изминати 67 години на комунистическа управа, престъпленията остават за Съветския съюз един от най-главните и тежки проблеми, което се подчертава от публикацията на "Литературная Газета" от 29 август т. г., където се казва "На няколко места, днес числото на престъпленията и нарушенията не са намалели, на някои места са увеличени..."

Като си помислим, че все още някои върват, че има нещо добро в комунистическата система настръхваме, защото навсякъде, където се установиха тези проводници на унищожението, бедността и терора царуват, народът страда и протъга рече за спасение.

Съ преизбирането обаче на президента Реган, Кремъл, който разчиташе на своите оръжия и пропагандата, започва да прави известен отбой и да заговаря за разбирателство и обезоръжаване, защото "братчетата" са добре, до зъби въоръжени. Разчитайки на честността и искрените добри намерения на противника, те отново започват друга игра. Уповавайки се на Лениновите завешания и прогноза за глупостта и наивността на Запада, Съветите отново започват удобната "мирна акция" и желанието за "разговаряне" за да се борят с капиталистите, въпреки че за тях истински мир ще се установи само, когато цълият свят се комунизират. Лукавите азиатци и днес работят отново в това направление, както Брежнев през цълото време на управлението си, чрез разните "концесии" и специално с тази особена по рода си "мирна политика" или тъй нареченото "мирно съжителство" и "детанта" за приспиване на буржоазията, която се показва инертна и наивна. Тя гълташе и все още гълта обидите, понася всичко, заради търсенето от нея приятелство с явния им враг, който чака само момента да осигури напълно фронта и атакува. Съ използване на доверието и вчните си блъфове, Москва спечели до сега много терени и върва, че през идващите години ще има останалата незавзета част на свъта, която ще им падне като зръла круша.

Действително Съветската "революционна линия и стратегия" с "мирното съжителство" и добре скроените "мирни акции" чрез които комунистите все още заблуждават свъта, дават своите резултати. Обаче, политиката на президента Реган помага и ще продължи да помага на Свободния Свът да види и опознае триковете и нелегалните методи на последователите на Маркс и Ленин. Създадените от тях кървави и унищожителни революции от 66 години насам, неоправдани и безчовчни пристъпи откриха и откриват "хуманното и морално" лице на Лениновите последователи. Като започнем от тяхната революция 1917 г насам, тази на Мао Тце Тунг, събитията в Корея, Унгария, Пражката потъпкана пролът, Полша, Авганистан, с всички дадени досега жертви и разсипията в последните пожертвувани страни, не може да не се осъзнаят и тези, които по известни съображения или заплахата все още са с неукротената стръвница мечка ! Да се надъваме, че новата "Ера", която очакваме, настъпва вече и заспалите ще се събудят, за да видят барбаразма на "мироносците", за да се прекъснат сладките сънища и безумни очаквания на червения звъръ, което ще успокои свъта и човчеството ще заживее в мир, като включи и нашите измъчени, заробени страни в това благоденствие с дългомечтаната свобода и възходъ Аминъ !

ГЕНОЦИДЪ ВЪ АФГАНИСТАНЪ

Афганистанъ - държава въ Азия, въ Сръдния изтокъ, съ 13.2 милиона смъсено население отъ таджики, узбеки, хазарйеци, туркмени и главно афганистанци надъ 7.5 милиона.

Слабо развита икономически страна съ огромни залежи отъ въглища, мраморъ соли, сѣра, талкъ и др. Поради подземнитъ богатства, Афганистанъ е биль ви-наги прицелна точка на англо-руско колониално съперничество.

По случай петгодишнината на съветската агресия срещу Афганистанъ, държавници отъ голѣми и малки страни осъдиха най-остро съветското нашествие и обвиниха съветитъ въ престѣплението ГЕНОЦИДЪ надъ афганистанското население.

Считаме тѣзи протести и обвинения за свършено недостатъчни, защото нападкитъ срещу съветскитъ агресори оставатъ платонични, до като тамъ не последватъ санкции !

За да може Афганистанъ да получи истинска подкрепа, предлагаме конкретни мърки:

Правителството на всѣка една държава, членка на Обединенитъ Народи, трѣбва да бжде поканено - разбира се съ изключение на СССР - да отправи заявление до Общото Събрание на О.Н., съ което да се поиска Съветскитъ съюзъ да бжде осъденъ за престѣпление "Убийство на народитъ", извършено отъ съветски военни и цивилни лица въ Афганистанъ. Тѣзи заявления трѣбва да се основаватъ на "Конвенцията за предотвратяване и наказване на престѣплението Геноцидъ", приета единодушно отъ Общото Събрание на О.Н. на 9.Декемврий 1948 година, както и да се реши взимане на общи мърки за наказание срещу Съветска Русия възъ основа на споменатата конвенция.

Конвенцията отъ 9. Декемврий 1948 година, която бѣше подписана и отъ съветскитъ делегати, предвижда въ чл. 2 следната дефиниция на престѣплението Геноцидъ:

"Провинява се въ престѣплението убийство на народитъ всѣки единъ, който извършва следнитъ актове съ цель да унищожи изцѣло една национална, етнична, расистка или религиозна група:

- а/ Убиването на членове на групата;
- б/ Акции, които нанасятъ тежка физическа или психическа вреда на членове на групата;
- в/ Съзнателното премѣстване на групата при условия на животъ, които сж подходящи да унищожатъ групата отъ части или изцѣло;
- г/ Мърки, които преследва цельта, да възпрепятствуватъ раждания въ групата;
- д/ Принудително отвлечане на деца отъ групата въ други групи."

Отъ започването на своята агресия срещу Афганистанъ на 27.XII.1979, насамъ Съветитъ извършватъ методично, съ изключителна агресия и свирепостъ всички видове на Геноцидъ, предвидени въ конвенцията на О.Н. отъ 9.XII.1948 година.

Около единъ милионъ афганистанци - отъ които една голѣма часть цивилни лица - сж избити, а още по-голѣма часть сж ранени и осакатени.

Около петъ милиона афганистанци бѣха принудени да напуснатъ родината си. Жизнени-тъ условия на афганистанския народъ се унищожаватъ системно отъ Съветитъ. Десятки хиляди афганистански деца бѣха отвлечени въ СССР.

Отъ 1984, насамъ въ Афганистанъ се очертава нова тактика на съветскитѣ нашественици: градове и села въ тази нещастна страна за първи пътъ отъ Втората свѣтвна война на самъ биватъ бомбардирани отъ голѣма височина отъ съветски самолети и напълно унищожени.

Явна е целта, афганистанския народъ да бжде принуденъ да потърси убежище въ съседнитѣ страни. По този начинъ Съветитѣ се стремятъ да отнематъ основата за съпротивата на афганистанцитѣ.

По всичко личи, че съветското ръководство е решило да сломи съпротивата на афганистанцитѣ по сѣщия начинъ, както то стори това въ миналото съ въоръжената съпротива на така нареченитѣ "Басмачи". Както е известно, населението на мослемскитѣ републики на СССР въ Централна Азия оказваше следъ большевишката революция дълго време отчаяна съпротива срещу безбожническата большевишка власть. Отъ 1921 до 1932, мосулманскитѣ борци за свобода "Басмачи" оказваха въоръжена съпротива срещу съветската кървава власть.

Съветскиятъ режимъ изстреби голѣма частъ отъ цивилното население, което даваше подкрепа на "басмачитѣ". Следъ като Съветитѣ унищожиха жизнената база на това население и извършиха страхотни кървави бани всрѣдъ населението на Таджикистанъ, Узбекистанъ и Казахстанъ, основата за съпротива на "басмачитѣ" бѣше унищожена.

Явно е, че досегашнитѣ престѣпления на убийство на народитѣ, извършени отъ съветска страна срещу афганистанския народъ, е само едно начало. Съветитѣ сж очевидно решени да изстребятъ още една голѣма частъ отъ афганистанския народъ, и по този "изпитанъ" вече начинъ да се справятъ съ упоритата съпротива на населението въ Афганистанъ.

До день днешенъ общото събрание на О.Н. осъди официално съветското нашествие въ Афганистанъ шестъ пъти, и предприе сѣщевременно безплодни усилия да застави Съветитѣ да промѣнятъ политиката си спрямо Афганистанъ. Съветскитѣ управници обаче малко се интересуватъ за тѣзи апели, до като тѣ не сж подкрепени отъ санкции.

Ако досегашниятъ курсъ на политиката на О.Н. по афганистанския въпросъ продължи по сѣщия начинъ, то можемъ да бждемъ сигурни, че Съветитѣ и въ бждеще по най-циниченъ начинъ ще си правятъ оглушки на апелитѣ и предупрежденията на организацията на Обединенитѣ Народи, като продължаватъ да прилагатъ своята стратегия за сломяване на афганистанската съпротива, изпитана отъ тѣхъ спрямо "басмачитѣ"...

Общото Събрание на О.Н. изглежда ще бжде осъдено безпомощно да наблюдава, какъ се извършва престѣплението Геноцидъ надъ единъ народъ, членъ на О.Н. Въпрѣки, че такава пасивностъ е недопустима въз основа на единодушно одобрената отъ Общото Събрание на О.Н. "Конвенция за ПРЕДОТВРАТЯВАНЕ и НАКАЗВАНЕ на престѣплението убийство на народитѣ".

Секретариятъ на О.Н. е ЗАДЪЛЖЕНЪ, щомъ една страна, членка на О.Н. или пъкъ група отъ народи, членки на О.Н., се позоватъ на тази конвенция и отправятъ молба да Общото Събрание на О.Н. да осъди СССР заради извършенитѣ въ продължение на петъ години престѣпления на убийство на народи надъ афганистанския народъ, да осъди СССР и да реши санкции срещу тази държава за да предотврати продължаването на престѣпленията на Геноцидъ надъ афганистанцитѣ.

Същественото на тази конвенция проличава отъ нейното заглавие: тя трѣбва да предотвратява и НАКАЗВА геноцидни престѣпления. Конвенцията може да оправдае своето съществуване само тогава, когато предвиденитѣ санкции бждатъ решени и взети срещу онази държава, която извършва споменатитѣ въ конвенцията престѣпления. Санкциитѣ трѣбва да бждатъ решени и взети сѣщо срещу онѣзи държави, членки на О.Н., които при гласуване по тази конвенция биха се солидаризирали съ СССР.

Като санкции може да се предвидятъ: изключване отъ Международния Валутенъ Фондъ, отъ Свѣтвната Банка както и въ формата на бойкотъ при даване на кредити, доставки на храни и пр.

Афганистанскитѣ освободителни организации въ Афганистанъ и въ изгнание сж готови да поставятъ на разположение на всѣка една държава, която би подала заявление въз основа на конвенцията за убийство на народитѣ срещу СССР. Достатъчно материалъ отъ документи сж на лице, които уличаватъ Съветитѣ въ извършване на споменатитѣ престѣпления.

Стефанъ Йовевъ - Германия

ТЕЖКОТО НАСЛЕДСТВО

През 25 годишния ми емигрантски живот, имах възможност да сръщна стотици сънародници и свободно да дискутираме върху бждцето управление на България. Заключениеята бѣха доста оригинални, което ме караше да вѣрвамъ, че бѣгащитѣ отъ Родината не сѣж съвсемъ аполитични.

Така напримѣръ единъ ме изненада съ думитѣ: - "Народа страшно мрази комуниститѣ", каза той и убедително приключи: ... "Но единодушно биха гласували за нѣкакъвъ партиенъ капитанъ отъ Сливенския гарнизонъ, който поведе армията и смѣкне онази Московска пасмина отъ София..."

Други коментираха, че ново управление може да дойде при Свѣтовна война, при вътрешни размирици, чрезъ революция или чужда намѣса...

Присѣжствувахъ и на изостренъ диалогъ между двама запалени политици, които се дразнѣха. Единиятъ бѣше монархистъ, другия - земеделецъ. Последния разправяше: - "А, бѣто, монархията е отживѣла времето си, не си прави повече илюзия!"

Първиятъ реагираше, но умѣло владѣеше нервитѣ си: - "Е, все още, тукъ-тамѣ има нѣкоя останала монархия, но ти ми кажи, къде си чулъ въвъ свѣта да управляватъ земеделци?" После добавяше съ голѣма тежестъ: - "По добре да те управлява Царъ, като нашия Симеонъ, който знае петъ езика и може навсѣюжде перфектно да представи България, отколкото такива като тебъ, които сричатъ дори и на матерния си езикъ".

Не подкрепихъ никой, оставихъ ги да дискутиратъ...

Лично азъ смѣтамъ, че едно съвършено разрешение за управлението на България може да се копира отъ това на нѣкои западни страни или Щатитѣ, които всѣки четири години гласуватъ за новъ президентъ. Това обаче не изключва кандидатурата на Симеонъ или капитана отъ Сливенския гарнизонъ - и двамата сѣж родени въ България.

Следейки свѣтовната политика, вече четвъртъ въкъ, намирамъ, че една промѣна на комунистическия режимъ въвъ България, може да стане съ превратъ при явни загуби на престижъ отъ Съветския Съюзъ, чието начало започна преди три години, когато малкия Израелъ показа надмощието си надъ "най-последното" съветско орѣжие въвъ Ливанъ и Сирия.

Или, превратъ съ външна сила, какъвто дойде на девети септемврий 1944 година. И накрая, макаръ и нежелателно, при една свѣтовна война, когато поробенитѣ народи се надигнатъ и сами подирятъ свободата си.

Обаче, не всички мислятъ така!

Срѣщнахъ озлобени конц-лагеристи, които не се интересуваха отъ начина на промѣната, а търсѣха само отмѣщение за всички партийци и сочеха примѣра на Израелъ, който още преследва нѣмскитѣ нацисти...

Попаднахъ и на такива, които бѣха съвършено индиферентни, печелбари, или чести гости на родината - демонстранти на богатствата си, предъ нещастния народъ... Особено впечатление ми направиха религиозни и вѣруващи, които бѣха сигурни въвъ промѣната на режима.

Единъ свещеникъ говореше предъ група емигранти: - "Комунистическата партия загуби кредита си предъ свѣта! Вѣрата и бждцето бѣха погребани съ лъжи, грабежи и тероризъмъ. Ние виждаме близката промѣна съ настрѣхналитѣ хора и се молимъ за търпение и прошка. - Отмѣщението е изразъ на слабостъ и не бива да се съгласяваме съ физическо унищожение на хора, съ което ще покажемъ разликата между новото и предишно управление.

Свещеникътъ продължи самоувѣрено: - "Днешната диктатура въ България дирижира нѣкакъва смѣсица отъ недоволни, приспособленци и онеправдани съ шѣпа комунисти, които веднага ще приематъ една противо-съветска политика, ако имъ се отдаде възможностъ. Следователно, безъ да се даватъ жертви, бждцето правителство на България трѣбва да управлява най-малко десетъ години съ заваренитѣ въ страната.

Двама души енергично възразиха. Тѣ не можеха да си представятъ изграждането на единъ свободенъ строй съ помощта на бившитѣ тирани.

Свещеникът помоли за тишина. "Какво ще стане с армията, когато всеки офицер от поручик нагоре е партиен член? Кой ще контролира хлябозаводите и водопроводните станции, където стоят най-изпитаните комунисти за да пазят населението от отравяне? Железниците, транспорта, съобщенията, особено милицията - пазителите на реда! Всичко това не може да се премахне с магическа пръчка, както някои искат..."

От заключителното слово на свещеника, хората се разотидоха незадоволени. Повечето бяха изстрадали, лагеристи и политически затворници. Във душите им се таеше преди всичко омразата към окупатора. Те искаха по-бързо да видят всички комунисти наказани без да смътнат, че времето претопа в Родината едно цяло поколение. Може ли свещеникът да спре с молитва лавината на отмъщението, което подтиркаше разума, или той вземаше за примър комунистическия режим, който управляваше повече от десет години с царските офицери и заварените работливи и съзнателни служители от миналото поколение?

Кой може днес да впръгне на работа комунистическата генерация? Нови емигранти нагло заявяват в бжанския лагер: - "Работа има и у нас, и ако всеки ден ми я набутвате, по добре да си ида у дома". Други двама - явно комунистическа продукция, разбиха автомата за цигари и обраха магазин, трети застреля трима емигранти в Виена и замина за България.

Видях дължностно лице в полицията, което размахваше вестник с покушителя на Папата пред група задържани българи и с подигравка викаше: - "Какъ сж ви търпяли турците 500 години?"...

Из затворите на Запад има доста пратени агенти, крадци, убийци и шпиони от български произход, които злепоставиха страната и умишлено дисквалифицираха името на българските емигранти.

Утрешните български управници ще наследят една похабена и разхайтена генерация, която трябва най-напред добре да превъзпитат и след това да покажат пред света истинското лице на некогашия ценен и уважаван български народ...

Д. Загорски

Йосиф Висарионович Джугашвили с прикачено име СТАЛИН - 21.XII.1879 - 5.III.1953 г.

Незапомнен престъпник през всички времена на човешката история. Под негова диктовка сж избити над 20 МИЛИОНА души и още толкова загинали в сибирските лагери на смъртта...

★

...Мжтиш не мжтиш ще те ям,
- казал вълкът на агнето!

НОТА

на съветското правителство до българското правителство

На 5 септември 1944 година в 7 часа вечерта Народният Комисар на Външните Работи на СССР В. М. Молотов, по поръчение на Съветското Правителство, връчи на българския посланик в Съветския Съюз И. Стаменов нота с следното съдържание:

"Повече от три години България фактически помагаше на Германия в войната. Съветското Правителство държеше сметка за това, че ...

... Така започва обвинението срещу България от "Двойните освободители", които близо две години използваха българските черноморски пристанища и българските параходи, за да доставят на Германия зърнени храни и индустриални суровини по силата на договорите между Сталин и Хитлер...

ИЗВЪНРЕДНО ЗАСЕДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ
СЕ СЪСТОЯ НА 3 МАРТЪ 1985 ГОДИНА ВЪ НЮ ИОРКЪ. ВЗЕТИ БЪХА ВАЖНИ РЕШЕНИЯ ЗА РЕОРГАНИЗАЦИЯ
НА ЕКЗЕКУТИВНИЯ БОРДЪ И БЪДЩАТА ДЕЙНОСТ НА ОРГАНИЗАЦИЯТА.

На 3 Мартъ 1985 г. въ 9:30 часа заранъта бѣ открито извънредното заседание на Централния Управителен Съветъ на Българския Национален Фронтъ, което се състоя въ Паркъ Суитъ - Хотелъ Омни Паркъ Централъ - Ню Иоркъ.

Д-ръ Дочевъ, който въ качеството си на Почетенъ Председателъ на БНФ ръководи Организацията следъ смъртъта на Председателя Д-ръ Паприковъ, председателствува заседанието. Той съобщи, че това заседание се състои по извънредни причини и съгласно устава взема решения законни, които подлежатъ на одобрение отъ следния редовенъ Конгресъ презъ 1986 година.

Д-ръ Дочевъ съобщи също, че заседанието има кворумъ тъй като лично на заседанието присъствуватъ членоветъ на ЦУС отъ Ню Иоркъ, Торонто, Чикаго, Калифорния, Ню Джерси и Бъфало и по пълномощно сж представени членоветъ отъ Тексасъ и Отава. Също по пълномощно сж представени членоветъ на ЦУС отъ другитъ страни а именно: Австралия, Германия, Турция, Швеция, Италия, Франция, Испания, Австрия, Холандия и Нова Зеландия.

Преди да се започне дневния редъ Д-ръ Дочевъ покани, и всички, съ ставане на крака и едноминутно млчание, почетоха паметъта на починалитъ презъ годината членове на ЦУС: Д-ръ Георги Паприковъ - Председателъ на БНФ; Иванъ Чортовъ - Председателъ на клонъ на Ниагара Фалсъ, и Иванъ Тодоровъ - Председателъ на клонъ въ Чили.

Д-ръ Дочевъ съобщи, че въ момента не е между насъ, както винаги преди Отецъ Тома Кобаковъ, чредникъ на нашата църква "Св. Ив. Рилски" въ Ниагара Фалсъ, поради тежко заболяване. Той съобщи, че отъ него сж получени най-сърдечни поздравии за успѣшна работа на заседанието. Прие се да се изпрати нарочна карта до Отецъ Кобаковъ, която се подпиша отъ всички присъстващи, съ най добри благопожелания за скорошно оздравяване и от ново активно включване въ нашата дейность.

Д-ръ Дочевъ и Инж. Гъндерски

Като първа точка отъ дневния редъ Д-ръ Дочевъ направи предложение, одобрено съ акламации, да се връчи на Инж. Ангелъ Гъндерски почетна плоча въ припознаване на неговата 40 годишна дейность като Подпредседателъ и активенъ дъецъ въ БНФ.

Затрогнатъ Инж. Гъндерски благодари за честъта, съ която Организацията го удостоява и декларира, че той ще продължи дейностьта си въ БНФ съ всички сили и възможности.

Присъжли се къмъ докладитъ на отговорнитъ дъжностни лица за дейностьта презъ изтеклата година.

Д-ръ Дочевъ докладва за дейностьта на ЦУС. Той изтъкна че въпрѣки трудноститъ и нуждата, той отново да поеме ръководството

на Организацията, поради смъртъта на Председателя, дейностьта е продължила и възможнитъ резултати сж постигнати. Списанието "Борба" излезе въ редовното време и тиражъ: повсемѣстни панахиди по случай годишнината отъ 9.9.1944 сж били устроени; Организацията е била представена въ Вашингтонъ на двата станали приеми въ Бѣлия Домъ, на които сж присъствували Д-ръ Дочевъ и Г-нъ Кондовъ; Организацията е взела участие въ подкрепа преизбирането на Президента Реганъ и Вице Президента Бушъ, за което получихме специална благодарность отъ тѣхна страна; били сж подържани връзкитъ съ официалнитъ лица, другитъ организации и клоноветъ на Организацията отъ цѣлия свѣтъ.

Даденъ бѣ финансовъ докладъ за тържеството което се състоя на 2. Мартъ, по случай Деня на Освобождението. Благодарение подкрепата на членоветъ на ЦУС резултатитъ сж добри и събраната сума е внесена въ фонда "Борба".

За касата на ЦУС даде докладъ касиерътъ г-нъ Кондовъ. Той събщи, че всички клонове сж внесли членскитъ си вноски и административнитъ разходи сж покрити, като представи счетоводнитъ книги.

За фонда "Борба" докладва Инж. Костовъ. На лице сж срѣдства, които ще подпомогнатъ редовното излизане на списанието. Приходите за фонда се събиратъ отъ помощи и ние сме доволни, че емиграцията и нашитъ приятели се отзоваватъ постоянно, което подсигурава излизането на "Борба" и увеличаването на фонда.

Поставиха се на разглеждане докладитъ. Изказаха се редица отъ членоветъ на ЦУС, като подчертаха, че дейността е напълно задоволителна и че длъжностнитъ лица сж изпълнили добре задълженията си. Направи се предложение за приемане на докладитъ, което се прие единодушно.

Пристъпи се къмъ разглеждане на предложението за реорганизация на Екзекутивния Бордъ при ЦУС. Предложението бѣ раздадено въ писмена форма на всички, съгласно което се предвижда увеличение на подпредседателитъ отъ двама на трима, като единъ ще бѣде за Канада, втория за Америка и третия ще бѣде отговоренъ за организационнитъ публикации. Предвижда се също увеличение на съветницитъ отъ двама на четирима като тѣ ще бѣдатъ на товарени съ специални задачи. Въ Екзекутивния Бордъ влизатъ също Секретарътъ и Касиерътъ, Редакторътъ на сп. Борба и Председателътъ на Контролната Комисия. Въ предложението се даваше също описание на длъжноститъ на всѣки единъ и функциитъ които има да изпълнява. Следваха описание на длъжноститъ на комитета за Фонда "Борба"; за длъжноститъ за комитета по награждаването и се предвиди създаването на Редакционенъ Комитетъ за сп. "Борба" който ще се състои по длъжностъ на лицата: Председателя, Подпредседателя за публикации и Редактора на списанието. Тѣй като за въ бѣдаше въ списанието трѣбва да се публикува името на новия редакторъ, въ предложението за реорганизацията се предвижда щото, въ зачитане заслугитъ на Д-ръ Паприковъ, неговото име да се публикува въ "Борба" като дългогодишенъ редакторъ заедно съ това на Д-ръ Дочевъ като основателъ. Относно дейността на клоноветъ и отдѣлнитъ длъжностни лица се предвижда, щото клоноветъ да развиватъ своята дейностъ автономно, обаче тѣхнитъ прояви трѣбва да бѣдатъ въ хармония съ политиката на Организацията. Длъжностнитъ лица както при изпълнение на обязаноститъ си така и въ своитъ прояви или изказвания като частни лица също трѣбва да бѣдатъ въ хармония съ Организационната политика.

При направеното предложение за реорганизация станаха най обширни разисквания, изказаха се мнения и направиха редица предложения, следъ което единодушно се прие предложението за реорганизация на Екзекутивния Бордъ на Ц.У.С. на Б.Н.Ф.

Пристъпи се къмъ изборъ на лицата които да заематъ длъжноститъ въ Екзекутивния Бордъ. Д-ръ Дочевъ предложи, че по старшинство въ организационната иерархия се пада на досегашния първи Подпредседателъ Инж. Ангелъ Гжндерски да поеме председателството на Организацията. Инж. Гжндерски отклони предложението като се мотивира, че по здравословни причини не му е възможно да се нагърби съ тази голѣма отговорностъ и работа, която председателството изисква. Той заяви че ще продължи да работи съ всички сили за успѣха на организацията като Подпредседателъ. Той предложи Почетниятъ Председателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ, който следъ смъртта на Д-ръ Паприковъ до сега отново ръководи Организацията да продължи и занаяредъ до следния Конгресъ презъ 1986 година. Предложението на Инженеръ Гжндерски се прие единодушно.

Пристъпи се къмъ изборъ на членоветъ на Екзекутивния Комитетъ съгласно приетата реорганизация. Съ пълно единодушие бѣха избрани:

Првъ Подпредседателъ завеждащъ Канада - Инж. Ангелъ Гжндерски - Торонто.

Втори Подпредседателъ завеждащъ Америка - Колю Кондовъ - Ню Йоркъ.

Трети Подпредседателъ завеждащъ публикациитъ - Инж. Александъръ Костовъ - Чикаго.

Секретаръ Д-ръ Сирано Сиаровъ - Чикаго.

Касиеръ Крумъ Радевъ - Чикаго.

Съветници: Д-ръ Ангелъ Тодоровъ - Торонто, Д-ръ Борисъ Ганчевъ - Калгари.

Д-ръ Никола Алтънковъ - Калифорния, Д-ръ Стефанъ Станевъ - Тексасъ,

Редакторъ на списание "Борба" - Драгомиръ Загорски - Калифорния.

Председателъ на Контролната Комисия - Никола Марковъ - Торонто,

Членове - П. Николовъ - Ню Джерси и П. Фотевъ - Чикаго.

Редакционенъ Комитетъ, състоящ се, съгласно решението, отъ Председателя, Подпредседателя за публикациитъ и Редактора на списанието.

Комитетътъ за фонда "Борба" остава безъ промѣна.

Въ комитета по награждаването се включва Д-ръ Сирано Сиаровъ.

Следъ приключване на избора се даде единъ часъ обѣдна почивка.

Следобѣдното заседание на ЦУС започна въ 1 часа. Постави се на разискване политическата линия на Организацията и списването на сп. Борба. Изказаха се почти всички отъ присъстваващитъ членове. Предложи се въ списанието "Борба" да се създаде специална политическа колона, която да информира за развоя на политическитъ събития и последиците имъ за България, както и да се започне изнасянето на нашитъ разбирания относно утрешния денъ, следъ премахването на комунистическата властъ. Прие се такава колона да се създаде въ списанието, като се възложи на Д-ръ Никола Алтънковъ да я редактира.

Бъ разгледанъ въпроса за координиране усилията на всички национални антикомунистически сили на нашата емиграция. Г-нъ Кондовъ направи докладъ за редица разговори, които е ималъ въ това направление. Подчерта се че БНФ е за едно единство и обединение на всички национални антикомунистически сили въ емиграция и г-нъ Кондовъ се натовари да продължи срѣщитъ и разговоритъ, които е ималъ до сега въ това направление.

Бъе докладвана инициативата на Д-ръ Стефанъ Станевъ да се създаде една Българска Черковна Просвѣтна и Благотворителна Организация. Представения уставъ се прегледа. Инициативата бѣ одобрена и се възложи на Д-ръ Станевъ да продължи работата си като му се обеща пълна подкрепа.

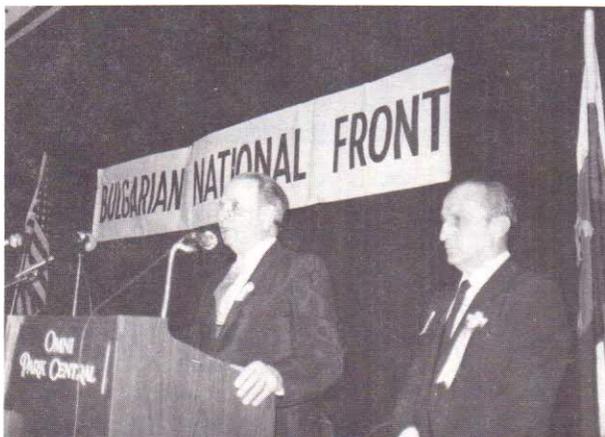
Разгледа се въпроса съ църквитъ въ емиграция. Подчерта се, че ние подкрепяме нашата църква "Св. Иванъ Рилски" въ Ниагара Фалсъ и ще продължаваме да я подкрепяме, защото както членоветъ на църквата така и нейниятъ Свещеникъ Тома Кобаковъ сж независими отъ Св. Синодъ, докато въ България има комунистическа властъ. Изказа се мнение че евентуално може да подкрепимъ ония наши църкви, които заематъ сжщата позиция, каквато църквата въ Ниагара Фалсъ и тѣхнитъ свещеници заематъ становището, което има Отецъ Кобаковъ по отношение на Св. Синодъ въ България, като направятъ публично такава декларация.

Постави се на разглеждане въпроса да се определятъ къде и кога ще се състои следния конгресъ на БНФ - (Организацията има редовнитъ си конгреси веднажъ въ две години). Реши се следния конгресъ да се състои въ Чикаго презъ месецъ Май 1986 година.

Въ отдѣла разни се разгледаха редица текущи въпроси.

Заседанието завърши работата си съ успѣхъ и въ 6 часа сл. обѣдъ бѣ закрито съ пожелания за провеждането на една още по активна дейностъ презъ следващата година.

ТЪРЖЕСТВЕНО ЧЕСТВУВАНЕ ДЕНЯ НА ОСВОБОЖДЕНИЕТО ВЪ НЮ ЙОРКЪ

По инициатива на Б.Н.Ф. на 2 Мартъ 1985 г. въ първокласния Хотелъ Омни Паркъ Централъ - Ню Йоркъ се състоя традиционното тържество за чествуване Деня на Освобождението - 107-мата годишнина отъ 3 Мартъ 1878 година, когато България възвърна своята независимостъ следъ петъ вѣковно турско робство.

Тържеството се откри въ 9 часа вечерята отъ ръководителя Г-нъ Никола Стояновъ.

Бѣха изпълнени Американския Националенъ Химнъ и Българския Националенъ Химнъ "Цуми Марица".

Съ ставане на крака и едноминутно мълчание

се почете паметта на всички български герои отъ съпротивата въ България и антикомунистически борци въ емиграция, които загинаха въ борбата противъ комунизма за свободата на България.

Д-ръ Иванъ Дочевъ, почетенъ председателъ на БНФ, бѣ главенъ говорителъ на тържеството.

Прочетено бѣ поздравлението получено отъ президента Роналдъ Реганъ, а г-нъ Никасъ, представителъ на губернатора на Ню Йоркъ Марио Куомо, прочете и поднесе неговата прокламация за случая.

Прочетени бѣха полученитѣ прокламации отъ кмета на Ню Йоркъ Едвардъ Кочъ, кмета на Бѣфало Джеймсъ Грифинъ, кмета на Кливеландъ Георги Войновичъ, кмета на Ниагара Фалсъ Вилиямъ Смитонъ и др.

Прочетени бѣха полученитѣ поздравления отъ Н.В. Царь Симеонъ II, отъ Д-ръ Димитъръ Вълчевъ, отъ Г-жа Дора Гжбенска и др.

Отъ името на Организациятъ на Поробенитѣ Народи, и председателтъ на Комитета въ Ню Йоркъ г-нъ Абдула Кваджа, отъ Туркестанъ, поднесе поздравления. Като гости на тържеството присѣтствуваха лидеритѣ на организациятъ отъ Източна Германия Хосъ Улихъ, отъ Афганистанъ - Хабивъ Маияръ, отъ Ромъния - Д-ръ Александеръ Брату, отъ Унгария - Вилиямъ Рока, отъ Азербейджанъ - Искендеръ Несевъ и др.

На тържеството присѣтствуваха и много наши сънародници дошли за случая отъ разнитѣ краища на Америка и Канада, между тѣхъ личеха Д-ръ С. Сиаровъ, Инж. А. Костовъ и К. Радевъ отъ Чикаго; Инж. Ангелъ Гжндерски, Д-ръ А. Тодоровъ, Ц. Градинаровъ, Н. Марковъ отъ Торонто - Канада, Д-ръ Борисъ Ганчевъ отъ Калгари - Канада, Д-ръ Никола Алтанковъ и Драгомиръ Загорски отъ Калифорния, Миро Герговъ отъ Бѣфало и други. Емиграцията отъ Ню Йоркъ и Ню Джерси масово посѣти тържеството.

Оркестрътъ АМОР свири модерни и народни танци.

Специално дошлата отъ Ню Джерси българска музикална група великолепно изпълни най-разнообразни народни хора и танци, при които присѣтствувалитѣ взѣха живо участие.

Тържеството завърши следъ полунощъ съ голѣмъ успѣхъ. Организационниятъ Комитетъ за тържеството, състоящъ се отъ г.г. Колю Кондовъ, Петъръ Николовъ, Димитъръ Стояновъ и тѣхнитѣ сътрудници заслужаватъ похвала.

ВОЕННА МУЗИКА ЗА ЧЕРНЕНКО

Отъ Юлий Цезаръ - убитъ съ ножъ въ Сената, до днесъ почти никой диктаторъ въ свѣта не е умрѣлъ отъ собствена смъртъ. Това ясно изпъква презъ наше време въ комунистически страни, особено въ Съветския съюзъ.

Казватъ, че Ленинъ умрѣлъ отъ "апоплектиченъ ударъ" - нанесенъ отъ ржката на Сталинъ. "Ударъ" получи и Сталинъ отъ друга ржка ! Последваха го Хрущовъ, Брежневъ, Андроповъ и Черненко. Напоследъкъ "ударитѣ" зачестиха...

Характерно е, че когато почине "ударениятъ" за смъртъта му не се съобщава веднага защото неговия наследникъ търси време да открие и се справи съ последователитѣ му. Затова мъртвия диктаторъ се поставя въ хладилникъ - дълбоко замръзване, докато траятъ борбитѣ и когато новиятъ хване здраво камшика, отварятъ хладилника и пускатъ по радиото за 2 - 3 дни военна музика, докато се размръзи труптъ и следъ това, тържествено съобщаватъ за смъртъта му.

Мълвата твърди, а факти и дати потвърждаватъ, че най-дълго въ хладилника останалъ Хрущовъ. На 13 Октомврий 1964 година, Никита Сергеевичъ бѣ изпратенъ да приеме съ овацни приземия се летець-космонафтъ Комаровъ, а Хрущовитѣ подръжници - зетъ му Аджу Бей замина въ Алма Ата за тържествата на Казахската столица и на сжщата дата една крупна делегация отъ генерали начело съ маршалъ Бирюзовъ замина за Бѣлградъ, но на връхъ Авала, самолета експлоадира и генералитѣ осѣха небето съ звездички, копчета и медали.

На следващия денъ - 14 Октомврий 1964, Никита Хрущовъ бѣ снетъ отъ поста Президентъ на Съвета на министритѣ на СССР, отъ Политъ Бюро и пр. и замина за хладилника. Наскоро обаче журналисти "разговаряха" съ духтъ му. Той направи изказвания, че си "почивалъ" въ чифлика и следъ близо две години по радио Москва пуснаха за Никита пакъ сжщитѣ военни маршове...

ПО СЛУЧАЙ 40 ГОДИНИ ОТЪ ПОРОБВАНЕТО НА РОДИНАТА
БЪЛГАРСКАТА НАЦИОНАЛНА ЕМИГРАЦИЯ ПО ЦЪЛИЯ СВЪТЪ ПОЧЕТЕ ПАМЕТЪТА НА
ПАДНАЛИТЪ ВЪ БОРБАТА ЗА СВОБОДА И НА ЖЕРТВИТЪ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ
ТЕРОРЪ НА И СЛЕДЪ 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА.

Въренъ на традицията, положена отъ Д-ръ Георги Паприковъ преди повече отъ 25 години, клоноветъ на БНФ проведоха повсемъстно панахиди въ паметъ на хилядите загинали наши братя и сестри, жертви на комунизма, както и за упоменание на Царь Борисъ III и всички сънародници, починали въ изгнание.

Лосъ Анжелосъ - Българската Православна Черква "Св. Георги", съвмъстно съ клона на БНФ устрой панахиди на 26 Августъ и 9 Септември 1985. Българската емиграция съ присъствието си показа своята ненависть къмъ поробителитъ и своята ненарушима въра въ правдата и свободата.

Но Йоркъ - панахида бѣ отслужена въ Украинската Православна Църква въ присъствието на много български емигранти и представители на приятелскитъ намъ нации. За случая говори Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Чикаго - при стечение на емиграцията отъ града и околността, отецъ Сергей отслужи панахида въ Руския Катедраленъ Храмъ. Следъ службата бѣ раздадено жито и се състоя братска трапеза, както това става отъ години наредъ.

Въфало - въ Църквата "Св. Георги" бѣ отслужена панахида, следъ което бѣ раздадено жито. Председателя на клона Г-нъ Миро Герговъ произнесе слово.

Ниагара Фалсъ - Канада

По инициатива на Българската Православна Църква "Св. Иванъ Рилски" и на клоноветъ на БНФ въ Торонто и Ниагара Фалсъ, на 9 Септември 1984 предъ паметника на "Жертвитъ на комунистическия тероръ" въ парка на свободата, бѣ отслужена панахида въ честь на онъзи, които загинаха отъ кървава комунистическа ржка или сложиха коститъ си като емигранти далечъ отъ Родината по разнитъ краища на свѣта. Молитви бѣха отправени къмъ Бога да закриля България и даде сили на всички да понасятъ изпитанията и дочакатъ Деня на Свободата. Следъ панахидата въ залата при храма бѣ сервирана Братска Трапеза.

Женева, Швейцария

По инициатива на Българската Лига за Правата на Човъка, на 9 Септември 1984 се проведе панахида за чествуване паметъта на всички българи, загинали отъ червения тероръ въ България.

Следъ църковната служба, всички присъгтствуващи се сръцнаха на Братска трапеза въ единъ отъ ресторантитъ на града, където се раздаде жито за Богъ да прости и при която Д-ръ Коста Тодоровъ произнесе следното слово:

"Сюжти сънародници, много сж знайнитъ и незнайни жертви на червения тероръ въ България. Жени и мъже, юноши и старци бѣха физически унищожени само заради това, че тѣ се опитаха да защитатъ своята честъ и домъ. Но тѣзи жертви не бѣха достатъчни на новитъ господари на България, тѣ изпратиха на явна смъртъ хиляди български младежи които оставиха коститъ си по полетата на Унгария, Австрия, Германия.

Българскитъ комунисти въ желанието си да угодничатъ на господаритъ си отъ Москва и задоволятъ садистическия си наклонности унищожиха и сега продължаватъ да унищожаватъ цвѣтъта на българския народъ. Комуниститъ въ България не подбиратъ сръдствата за унищожение: безследно изчезнали, обьсени, застреляни отъ упоръ, заровени полу-живи въ общи ями, покосени отъ картеченъ залпъ, удавени въ рьки и езера, оставени да гниятъ по затвори и концлагери, хиляди сж жертвитъ, хиляди сж героитъ загинали подъ червения тероръ !

За тѣзи всички знайни и незнайни жертви, да отправимъ нашитъ мисли и кажемъ

Въчна имъ паметъ !

Австралия

По инициатива на църковното настоятелство и на клона на Б.Н.Ф. на 9 Септември бѣ отслужена панахида въ Българската Православна Църква "Св. Иванъ Рилски" за падналитѣ въ борбата противъ комунизма за свободата на България. Д-ръ Д. Ахпаповъ и Ж. Сребровъ произнесоха слово.

Холандия

По инициатива на Б.Н.Ф. въ Холандия на 9 Септември 1984 бѣ отслужена панахида въ Православната Църква въ Винендалъ за падналитѣ въ борбата противъ комунизма за свободата на България. Петъръ Цанковъ произнесе слово.

ОРГАНИЗАЦИОНЕНЪ ЖИВОТЪ

Чикаго, Съединенитѣ Щати

На 12 Декември 1984 година се състоя общо годишното събрание на клона на Б.Н.Ф. - Чикаго въ присѣдствието на голѣмъ брой отъ членоветѣ. Бѣ избрано ново ръководство съ Председателъ Д-ръ Сирано Сиаровъ.

Разисквани бѣха много въпроси, свързани съ бъдещата дейность на клона, както и въпроси интересуващи цѣлокупната българска емиграция, като отношението ни къмъ църквата тука, която сега е подъ опекуството на София, и организиране на единъ Български Домъ въ града.

Торонто, Канада

По инициатива на Б.Н.Ф. въ Торонто - Канада, на 12 Януарий 1985 година въ Австрийския клубъ, бѣ устроено чествуването на нашата Коледа и Василевъ День. Присѣдствуваха надъ 150 души и тържеството мина при голѣмъ успѣхъ. Отецъ Тома Кобаковъ благослови трапезата и произнесе високо патриотично слово. Отъ страна на Б.Н.Ф. говори Подпредседателъ на Ц.У.С. на Организацията Инженеръ Ангелъ Гждерски.

Ню Йоркъ, Съединенитѣ Щати

По инициатива на Б.Н.Ф. въ Ню Йоркъ бѣ устроено чествуване на Рождество Христово и нашитѣ празници Василевъ, Йордановъ и Ивановъ День. Тържеството се състоя на 20 Януарий 1985 година, въ голѣмата зала на Естонския Домъ на 34 улица въ Ню Йоркъ. Емиграцията ни се отзова масово и залата бѣ препълнена. За случая, Никола Стояновъ произнесе слово. Тържеството завърши съ пыленъ успѣхъ.

ТЪЖНА ВЕСТЪ

Презъ месецъ Септември 1984, почина въ Сантиаго де Чили

Г-нъ ИВАНЪ ТОДОРОВЪ

Покойниятъ бѣше представителъ на БНФ за Чили и има голѣми заслуги за дейността на Организацията в тази страна. Богъ да го прости.

ТЪЖЕНЪ ПОМЕНЪ

На 21 Априль 1984 въ Троянь, България почина на 95 годишна възраст

ГЕНЕРАЛЪ ВАСИЛЬ БОЙДЕВЪ

Бившъ комендантъ на Военното училище, комендантъ на българскитѣ въздушни сили и носителъ на много български и чуждестранни военни отличия.

Генералъ Бойдевъ сподѣли сѣдбата на угнетенитѣ си сънародници и остана при тѣхъ, въпрѣки нѣколкократни случаи да напусне поробената Родина.

Миръ на праха му !

ТЪЖЕНЪ ПОМЕНЪ

Презъ Януарий т.г. навърши една година отъ смъртъта на нашия сънародникъ

СТЕФАНЪ М. ПОПОВЪ, роденъ 1893 въ София

На 74 годишна възраст той успѣ да напусне България и емигрира въ Чикаго, САЩ. Съ своя ентузиазъмъ, трудолюбие и родолюбие, той бѣ примѣръ за по-младитѣ емигранти и показа, че никога не е късно да се избере СВОБОДАТА.

СЪОБЩЕНИЯ ОТЪ И ЗА НЕЩАСТНА БЪЛГАРИЯ

Бомби разтръсват комунистическа България. На 30 Август 1984 год., само няколко дни преди голъмия празникъ на 40 годишнината отъ "Освобождението", на летището Варна експлодиратъ бомби, а няколко часа по-късно и гарата въ Пловдивъ бѣ разтръсена отъ експлозия. На този денъ Тодоръ Живковъ е пътувалъ отъ Варна за Пловдивъ.

По-малки експлозии сж били отбелязани въ Бургасъ, Шуменъ, Русе и Търговище.

Комунистическитъ власти сж били явно изненадани и хвърлени въ тревога, докато народътъ е посрещналъ новината съ усмивка и задоволство.

Паркирането на коли при Софийското летище и гара е било забранено. Двореца на Културата и други обществени заведения въ столицата сж охранявани отъ въоръжени войски. По улицитъ и шосетата на много мѣста сж били поставени барикади. Българскиятъ народъ никога не ще забрави и никога не ще прости за жертвитъ на 9 Септемврий !

ОСЖДЕНЪ БЪЛГАРСКИ ЕМИГРАНТЪ

Сръбскиятъ вестникъ "Политика", отъ 5.XII.1984 год., публикува следното съобщение:

"Въ Пиротския окръженъ съдъ е осжденъ български гражданинъ. Димитъръ Патиновъ нелегално съ оръжие е преминалъ австро-югославската граница при Холмець."

Окръжния съдъ въ Пиротъ е произнесълъ присъда на седемъ месеченъ затворъ надъ българския гражданинъ Димитъръ Патиновъ (50 годишенъ) отъ Пловдивско, заради нелегално преминаване на югосл.австрийската граница при Холмець. У Патиновъ е намѣрена пушка съ 80 патрона, безшуменъ газовъ пистолетъ, ржчни шумни бомби, както и припаси за продължителенъ престой при тежки условия.

Както се е изказалъ предъ съда, целтъта му всжщностъ е била да премине българо-югославската граница при Димитровградъ и отъ България да изведе жена си и сина си."

Още една жертва на безмилостнитъ комунистически режими ! Выпрѣки подписа на Живковъ подъ Хелзинкското споразумение, все още хиляди и хиляди семейства оставатъ разделени, безнадеждни бащи трѣбва да предприематъ отчаяни постъпки, за да видятъ и се събератъ съ близкитъ си.

Апелираме къмъ Амнести Интернешъналь и лигата за правата на човѣка да се застъпятъ за нашия смѣль сънародникъ Димитъръ Патиновъ.

П И С М А Д О Р Е Д А К Ц И Я Т А

Въ редакцията се получи следното писмо отъ Ганчо Тракийски - Виена:

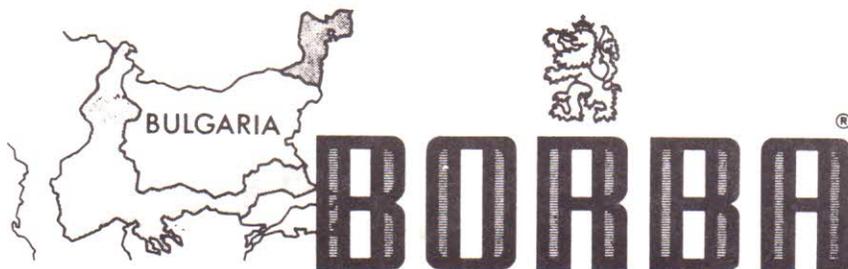
И днесъ има въ България хора, които повече обичатъ Съветския съюзъ отколкото собствената си Родина. Безъ чувство на срамъ и моралъ наричатъ себе си българи и измѣрватъ патриотизъма на останалитъ по отношението имъ къмъ Съветския съюзъ. Падението на тѣзи "Българи" стига да тамъ, че отидоха да стрелятъ срещу Римския Папа, изпратиха български войски да окупираатъ по най бруталенъ начинъ Чехия - една наистина намъ братска страна.

Спасението на България ще дойде съ излизането и отъ грабителската организация на С.И.В. и завоевателния Варшавски Пактъ. Интереситъ на българската държава не сж нито въ Куба, нито въ Виетнамъ, Етиопия, Ангола и най-малкото въ Авганистанъ. Съветска Русия е тръгнала да завладѣва свѣта. Това ще и се отдаде, колкото се отдаде и на Хитлеръ.

Русия е била империалистическа държава още отъ времето на Петъръ Велики, такава си остана и до наши дни. Руско-Турската война отъ 1877 година, която донесе "свободата" на България е резултатъ отъ тази експанзивна политика. Русия дойде въ Родината ни, не да освободава, а да завладѣва. България тогава не стана "Заддунайска губерния", благодарение плеадата патриоти БЪЛГАРИ, каквито бѣха Стефанъ Стамболовъ, подполковникъ Сава Муткуровъ и много други. Сжщото "Освобождение" се повтори и презъ 1944 година само че подъ ново име-Съветски съюзъ, но съ много по пагубни за нашия народъ послѣствия. Или има у насъ нѣкой, който още върва въ "Братската безкористна помощ на Съветския Съюзъ ???"

БРАТЯ БЪЛГАРИ ПАТРИОТИ, ДА ИЗМЪКНЕМЪ РОДИНАТА НИ ОТЪ ЛАПИТЪ НА СЪВЕТСКИЯ

ИМПЕРИАЛИЗЪМЪ И МОСКОВСКАТА АГЕНТУРА ВЪ БЪЛГАРИЯ !

Founder: Dr. Ivan Docheff
† Editor: Dr. George Paprikoff
P.O. Box 46250 CHICAGO
Ill. 60646

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958
Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962
Trade Mark Registration,
N. Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

А Д Р Е С И Н А О Р Г А Н И З А Ц И Я Т А

Съобщава се на всички че адреситъ на Организацията сж:
По организационни въпроси: Dr. Ivan Docheff или B.N.F.
Post office Box 703, MANAHAWKIN, N.J. 08050 - USA

За списание "Борба"
"BORBA" Post Office Box 46250, Chicago, Ill. 60646 - USA

Досегашниятъ адресъ, пощенската кутия въ Ню Йоркъ, е закритъ. Писма, суми или други материали, които не се пратятъ на горе посоченитъ адреси не ще бждатъ получени. Молимъ всички, за въ бждаще, да ползуватъ само горнитъ адреси.

ИЗЛЪЗЕ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИКЪ КНИГАТА НА Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ

"Половинъ вѣкъ борба противъ комунизма за свободата на България"

Книгата е единъ исторически документъ, съ факти и събития отъ борбата противъ комунизма въ България преди 9.9.1944 и борбата на емиграцията - 240 страници, 20 долари. Книгата може да се достави отъ редакцията на сп. "Борба" или Книгоиздателство Загорски.

НОВОИЗЛЪЗЛИ КНИГИ

Въ редакцията се получи книгата "Кръстьо Раковски" отъ г-нъ Христо Бояджиевъ, издадена въ Рио де Жанейро на английски езикъ - 196 страници.

Съ голъмо умение г-нъ Бояджиевъ ни дава живота и дейността на родения въ Котелъ Кръстьо Раковски. Отрасълъ въ аристократична сръда, обхванатъ отъ идеитъ на социалния интернационализъмъ, той загива отъ ржката на партията, на която е посвѣтилъ живота си.

Българинъ по рождение, ромънецъ по поданство, неговия животъ се свързва неразривно съ болшевишка Русия, като на края става жертва на чисткитъ отъ 1938 год. при които още стотици други български комунисти загиватъ. Единъ интересенъ животъ, посвѣтенъ на гръш-ни идеи, намѣрилъ трагиченъ завършекъ въ една бурна епоха така добре представена отъ автора.

"Пѣсни на пустинята" - кжси поеми и сонети, отъ г-нъ Димитъръ Георгиевъ, на английски. Хубави картини, звукове, мисли свързани съ пустинната флора и фауна 64 стр.

"Най добритъ приятели" - Излъзе отъ печатъ отъ Д. Загорски на български и английски илюстрована книга съ приказки за български деца родени въ чужбина да не забравятъ езика на дѣдитъ си и славното минало на своя народъ - 80 страници, голъмъ форматъ, 20 долара.

"Яремъ и палачи" - отъ сжщия авторъ. Книгата описва частъ отъ произволитъ на М.В.Р. върху живота на българския народъ следъ окупацията на 9. 9. 1944 г. - 210 стр. 15 дол.

Книгитъ могатъ да се доставятъ отъ книгоиздателство:

D. Zagorsky, P.O. Box 2836, La Mesa, California 92041 - USA

* * *

Търси се г-нъ Валери Илиевъ, емигриралъ въ САЩ, Акрона - Охайо презъ 1977-78 год. Да се обади въ Редакцията на "Борба".

/К.М./